

Воля народам і людині!
За Українську Самостійну Соборну Державу!
За цілні національні держави поневолених народів!
Поневолені народи, єдналися у боротьбі проти імперіалізму!

ІДЕЯ І ЧИН

Видає Провід Організації Українських Націоналістів (ОУН)
Рік IV. 1945 р. № 9.

П. ДУМА

БОЛЬШЕВИЦЬКА ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ ЄВРОПИ

Не завжди події на міжнародному терені мусять розвиватися в бажаному для нас напрямі. От і тепер ми є свідки переможного маршу ворожої нам більшовицької Москви в Європу і скріплювання її позицій у світовому мас-штабі. Та чи це має означати, що так має бути завтра? Зрештою, у змаганні поневоленого народу до власної держави і власного вияву всі міжнародні кон-стеляції — це лише більш або менш вигідне тло, яке ні в якому разі не звіль-няє національного активу від обов'язку повсякчасно боротися за здійснення свого ідеалу. Якраз сьогодні, коли більшовицькі війська штурмують Берлін, нам пригадуються 1918 — 20 роки, коли то український народ силою своїх малочисельних військ загороджував шлях червоним полчищам мурав'яних і бу-дьонних, що через українські землі прямували на підбій Заходу. Світ тоді був глухий і сліпий на наші нерівні змагання. Ми, правда, не встоялися перед на-валою. Та ніхто не скаже, що ми зломися, що покірно вклали шию у чуже ярмо. Народ наш швидко пізнав „вовка в овечій шкурі“ та мовою зброї і кро-ви відповів на насилля й окупацію. Може, й добре радив тоді полк. Євген Коновалець, щоб „пустити“ більшовиків в Європу. Чому якраз український народ мав бути тим оборонцем і захисником Європи перед новим наступом Джингісхана? Чому, як колись у XII і XIII ст., ми знову мали сторіччя тратити на нерівні змагання з ордами Сходу, а Середня і Західна Європа в той час мала розвиватися культурно? Чи й тепер ми мали б бути лише „погранични-ми військами“ європейської твердині? А, може, й справді, коли б не Каяла і не Калка, українська історія була б записала коротший період неволі й без-державності?

Так, дивлячись сьогодні на те, як червоні армії „визволяє“ поодинокі європейські краї, ми лише зіставляємо собі деякі факти. Бачимо, що діється з недавніми надутими „моцарствами“, державами, „штатами“, республіками, королівствами — і нам стає ... відрадніше на душі. Не зі злости й не тому, що „в злого сусіда хата горить“. Ні! Чужим горем ми радіти не вміємо, бо самі його добре знаємо. Але ми не можемо сьогодні не пригадати собі тих „сусідів“ і їхньої постави щодо трагічних днів українського народу, і то саме

в момент його змагання зі спільним ворогом. Ми не раз і не двічі наслухалися терпких слів під адресою національної зрілості, політичної виробленості і навіть лицарськості нашого народу. А сьогодні події дають нам перегляд і показ тих же моментів і в наших західних і південних сусідів. Коли ж сьогодні оформлені і здавна державні народи без жодного пострілу капітулюють і, мов п'яні, скочуються в обійми ворога, то це теж треба пам'ятати. І нам пригадуються слова одного польського письменника, що „впасти може й нарід великий, але зломитися тільки підлий“. Одні слова є сьогодні для нас мірилом вартості поодиноких національних спільнот, що стали віч-на-віч з великою небезпекою. Не задля похвал і признання, а в ім'я об'єктивної правди ми одночасно сьогодні з гордістю підсумовуємо нашу теперішню збройну революційно-визвольну боротьбу з московсько-большевицьким наїзником, і це нас морально скріплює та дає нам радісне почуття нашої національної себевадості.

Та події розвиваються дуже швидко, і нам не вільно тратити дорогого часу. Ми бачимо, що Москва дуже запоядливо капіталізує на труні німецької імперії свої успіхи. Нам нема причини журитися, коли ворожі імперіялісти, заломлюються, але одночасно нам нема ніякого глузду допомагати імперіялізмові російському. Наш обов'язок саме тепер, коли російський імперіялізм, під ширмою „визволення“, загарбує поодинокі європейські країни, — розшифровувати його властиві загарбницькі цілі й методи. І цим відкривати народам, поневоленим і загроженим Москвою, справжнє обличчя большевиків та накреслювати нові перспективи їхньої боротьби за волю. Це й є наш обов'язок, бо, власне, українці є народ, який не з віддалі й не з фільму оглядав большевицьку дійсність, а таки мав змогу десятиріччями жити в ній і дивитися окупантові прямо в зуби.

У цьому місці ми й хочемо сказати, що все те, що сьогодні проходить у питаннях державного будівництва, соціальної перебудови і світоглядної переоцінки, не є нічим випадковим, ні тим більше орґанічним для національного процесу чи прогресу в таких країнах, як Польща, Румунія, Малярщина, Болгарія, Югославія й інші. Комуністичні теоретичні й практичні вже давно все те оформили у своїх творах, а кількадесятрічна практика большевиків все те лише підтверджує. Це, звичайно, не означає, що сьогоднішні вожді пролетаріату реалізують марксовсько-ленінську концепцію перебудови світу. Вони лише впрягли ті революційні теорії комуністичних утовіснів до будови нової світової імперії, що для „маск'ривки“ зветься сьогодні ССРСР, а стратегію і тактику пролетарської революції використали для будови і росту нової метрополії світу — Москви. Суть справи не в тому, чи та оскільки корисні є всі ті соціальні переміни, що їх сьогодні проводиться у названих країнах, бо це справа окрема, сутонаціональна, внутрішня справа кожного народу, але в тому, що все те переводиться за виданими директивами з Москви з метою не поліпшити соціальне становище селянина чи робітника, а включити його і цілий народ у нову політичну систему, в якій цей саме селянин і робітник буде лише рабом сталінських вельмож. Тим то, розглядаючи сьогоднішнє „визволення“, „демократизацію“ і „націоналізацію“ європейських країн, ми не будемо аналізувати всіх тих заходів, що їх так поспішно реалізують „тимчасові уряди“, але називатимемо по імені всі ті симптоми розкладу, що ворог непомітно прищиплює поодиноким суспільностям і креслить похилу площину, по якій вони скочуватимуться у провалля, оскільки не застосують превентивних засобів оборони.

Західна Європа, назагал, мало орієнтується в тому, наскільки змінилися большевики від жовтневої революції досьогодні. Все ще покутують старі погляди про „країну перемігшого соціалізму“, „диктатуру пролетаріату“, „демократію“, „національну рівноправність“ тощо. А тим часом сьогоднішній ССРСР — це вже яскраво скристалізована російська імперія з усіма елементами імперіялістичної великодержави. Дивитися на нього крізь окуляри соціалістичних вождів XIX ст. і побожно веміхатися до його месіянстичного обличчя в такою наївністю, як вірити вовкові, що надів червону шапочку і вдає бабусю з казки...

Тут не місце казати, чому так сталося, бо для загрожених народів це менш важливе. Ми скажемо лише, що ножиці між теорією і практикою були такі великі, а розчарування таке болюче, що большевики мусіли робити тактичні стрибки, аж поки, нарешті, не докотилися до російського ультранацио-

налізму. Тут діяли закони, що зродилися в період будови соціалізму в одній країні. Зіставивши дві виключаючи себе ідеї, тобто „непримиримий марксизм“, який не визнає націй, лише класи, з відосередньою тягою окремих націй до незалежності, тобто з „непримиримим націоналізмом“, — більшовики скапітулювали і стали по боці російської нації в ім'я засади, що краще мати один найчисельніший народ по своєму боці, ніж мати всі народи проти себе. Так зродився й оформився сталінізм, тобто російський імперіялізм, що надів червону сорочку й іде на підбій світу. І саме те, що цей імперіялізм іде під облудними гаслами соціалізму і демократії та шляхом і методом революційної доктрини марксистів, робить з нього дуже грізного й небезпечного ворога всіх поцеголених і загрожених народів, а зокрема тих, які, з уваги на своє географічне положення, знаходяться у близькій віддалі від території держави „робітників і селян“.

На чому опираємося ми, коли кажемо, що СРСР — не „бастіон світової пролетарської революції“, а *російська імперіялістична держава*, що під гаслами соціалізму здійснює свою великодержавну концепцію?

Поперше, на тому, що першість у керівництві державою віддано імперіялістичним елементам російського народу. Незалежно від того, чи в поодиноких союзних республіках є кваліфіковані державні працівники, кремлівський центр на всі керівні посади скрізь насаджує „істинно русскіх людей“ або таких, що для них власна національна приналежність вже лише забобон, а в усьому вони вже на ділі „руські“. Це ми бачимо на прикладі хоча б України, де в усьому періоді совєтської влади всі секретарі КП(б)У, отже, властиві диктатори країни, були й є чужинці — русские. Це саме діється і в інших союзних республіках. Це бачимо і в розміщенні людського матеріалу в червоній армії, де росіяни ставляться у більш вигідні умови, дається їм до панцерних і мехомеханізованих частин, де вони вигибають менше, ніж інші народи в військах. Те, що сьогодні сини Грузії Джугашвілі сидять на кремлівському престолі, це нічого не говорить, бо історія знає багато подібних прикладів, і вони знову повторяться, що ніхто так жорстоко не вміє розправлятися з іншими народами, як володар-вничар. Сьогодні, як ніколи раніше, розбуджується в російському народі почуття національної гордості, шовінізму, непримиренності і першості. Замінено пролетарський гімн на патріотично російський, і вже сьогодні кожна радянська дитина співає, що СРСР „сковала навекі велика Русь“. Великодержавне піднебіння сьогодні скобоче і вся відгребана історія ганебної пам'яті царів грозних і петрів, царських генералів суворових, брусілових, котузових, царських чиновників, отих усіх грибовдових і інших. Червона армія точно й нерозривно пов'язана з традиціями царської армії, і вже сьогодні не можна розібрати, де царизм, а де соціалізм. На раменах пролетарських маршалів і генералів знову пишуться золоті пагоні, блиском медалей і орденів світять кремлівський двір. З кожного слова, з кожного рядка совєтської преси пробиваються месіянстичні слова Андрея Белого: „Росія, Росія, Росія — Месія грядущего дня...“ А одночасно розстріляти, вивозами, засланнями, терором придушуються і знищуються все, що лише має хоча б відблиск національної ідеї іншого, неросійського народу.

Подруге, на тому, що в середині всього СРСР, а зокрема на терені інших національних республік, областей і країв, проходить плянований процес внутрішнього цементування усього населення СРСР на базі однієї мови, однієї батьківщини, одного патріотизму, однієї держави, одного соціального устрою, одної культури, науки, мистецтва, однієї влади, партії, однієї столиці, а все це разом завершується однією „геніальною“ людиною, — „...на весь світ людиною“. Це й є на ділі творення однієї нації, навіть розуміючи під нацією те, що назвав Сталін, тобто спільність „мови, території, економічного життя і психічного складу, який проявляється в спільноті культури“. Яке місце займає сьогодні російська мова, не треба й говорити. Це ж — мова Леніна, мова „старшого брата“, мова країни „перемігшого соціалізму“. Спільність території забезпечено конституцією, бо кожний громадянин СРСР є одночасно громадянином усіх республік. Автім поняття „родина“ не є однозначне з поняттям національної батьківщини, лише з усім СРСР. Спільність економічного життя існує теж, бо сталінський лжесоціалізм побудований на всій території, й експлуатаційна система державного капіталізму дається взнаки всім працюючим. Щодо „психічного ж

с к л а д у, який проявляється в спільності к у л ь т у р и", то на те є мільйони доказів у кожній газеті, в кожній вірші, в кожному шкільному підручнику, в кожній науковій праці. Що це є, за офіційною термінологією, культура "соціалістична по змісту, а національна по формі", — нічого не заважає, бо поняття соціалізму вже давно в ССРСР нерозривно пов'язане з поняттям Росії. Це творення однієї советської нації, що є нічим іншим, як насильною асиміляцією інших народів і народностей в користь Росії, не кінчиться на вищезазначених елементах сталінської дефініції нації. Внутрішнє цементування проявляється і в намаганні прищепити всім народам ССРСР такі елементи, як от: расизм, ("єдинокровні братні народи"), мілітаризм (культ червоної армії), експансія ("визволення" інших народів), традиціоналізм (відгребана стара історія), автаркія (повна господарсько-торговельна ізоляція), месіанізм, які в сумі дають те, що ми називаємо "... здійснитися в повноті силової натури", тобто, коротко кажучи, розбудувати імперіялізм. Сталінська т.зв. "національна політика" є нічим іншим, як саме творенням однієї російської імперіалістичної нації.

Потретє, на тому, що в ССРСР відгребано старі царські, призначені на експорт імперіалістичні ідеї, що їх колись з такою пристрасістю викорчовував міжнародний пролетар, — слов'янофільство і православ'я, дві ідеї, що в кожному своїм нерві пов'язані з реакційним режимом імперіалістичної Росії минулих сторіч. І знов, як і при всіх соціальних новостях, що їх пропагує большевизм, треба зазначити, що суть справи не в православ'ю як вірі, ані теж не в слов'янофільстві як якійсь культурній міжнаціональній симбіозі, але в тому, що ці ідеї впряжені в імперіалістичну концепцію сьогодинішніх володарів Кремля. Їх вони використовують для обдурювання й асиміляції інших народів. Чи ж треба пригадувати, скільки колись царський уряд видавав грошей на поширювання слов'янофільства в країнах колишньої австро-угорської монархії, щоб лише викликати симпатії до Москви як столиці всіх слов'ян і тим самим стимулювати поодинокі народи на Росію як "захисника" всіх поневолених слов'ян, як старшого брата, що "зведе всі слов'янські ріки до одного руського моря". Москва завжди мріяла про гегемонію в Європі, тим то вона мусила "шукати приманчивих ідей, коли не для всіх європейських народів, то хоча б для слов'ян. І слов'янофільство є на ділі нічим іншим, як яскравим русофільством. Це, зокрема, довів царський режим на тих "слов'янофілах", які думали будувати столицю слов'ян, але... в Києві. Вони, як от Костомарів, Шевченко й інші, звичайно, важко відстраждали за свої протиросійські ідеї. А що вже говорити про православ'я доби царату. Починаючи перенеславською угодою Хмельницького, почерез усі руїни і зруйнування XVIII і XIX ст., православне духовенство, зокрема його верхівка цілковито була на Україні на агентурній службі окупанта. Не дивно, що коли жовтневий революціонер заліз старі царські порядки в Росії, мусів жорстоко розправлятися і з православним духовенством як одним із найбільш видних і вірних представників тих порядків. Не дивно теж, що це духовенство так безнадійно скотилося у моральне провалля в період радянської влади, тобто в період офіційної безбожницької кампанії. У твердих умовах життя могли були гідно витримати лише люди чесні й морально стійкі, а, звісно, агентурна служба таких людей не виховує. Сьогодні большевики змінили тактику й залучили недобитків у своє імперіалістичне русло. І вчорашні переслідувані духовники співають сьогодні разом з чекістами, які колись саджали тих же духовників на гаряче, — "осанна товаришу Сталіну". На патріаршому троні, з ласки большевицького диктатора, засів російянин, який і пишається своїм царським імперським титулом "патріярха московського і всієї Русі", нахабно забуваючи, що не Русь, а союз республік сьогодні, за офіційною термінологією, творить хребет держави. Та це все, звісно, має свою вимову і свою мету.

Почетверте, на тому, що цілість економічного життя ССРСР побудована за зразками імперіалістичних колоніальних великодержав. У підбитих країнах, як от Україна й інші, розбудовується великих розмірів добувно-сировинна промисловість, а всі виробничі заводи і фабрики приміщено в самій метрополії і таким чином поставлено силою факту підбиті країни в підлегле економічне становище. Союзні республіки для Росії є лише продовольчо-сировинними базами. Чи ж не багатомовним є факт, що вся важка промисловість України, тобто паливо (вугілля, нафта, торф), електрична енергія, руда,

залізо, сталь, чавун, кольорові метали, хемічні продукти, різні машини і т. д., словом, усе те, що є основою індустріалізації країни і взагалі народного господарства, — не має навіть свого комісаріату в Києві, а підлягає безпосередньо урядові в Москві, який, властиво, і є урядом Росії. Це саме діється і з усіма видами транспорту, як от: залізничним, водним та повітряним. А навіть ті народні комісаріати промисловости, що існують в Києві, як от: харчової, рибної, м'ясної, легкої, текстильної, лісної і будівельних матеріалів, — не є самостійні, лише підлягають таким же комісаріатам у Москві й на ділі є лише їхніми експозитурами. Лише два комісаріати промисловости є „республіканськими“: місцевої промисловости і місцевої паливної промисловости, що їх московська метрополія великодушно відступила союзним республікам. Експлуататорську суть московського централізму найкраще можна бачити в зіставленні державних бюджетів; та тут не місце про ті справи широко писати. Це у наслідку доводить до того, що в руках жменьки кремлівських диктаторів-капіталістів наступила „концентрація виробництва й капіталу“ (в їхніх руках і вирішальна роль в господарському житті), наступило злиття всього капіталу держави й суспільности та наступило утворення по суті „фінансового капіталу“, а тим самим і фінансової олігархії. Зрештою, місце інших народів у російській соціалістичній імперії визначив Ленін у своєму виясненні „самовизначення народів аж до відокремлення“. Він писав: „Ми не маємо підстав гадати, що нація в соціалістичному суспільстві набуде характеру економічно-політичної одиниці. З усіх передбачень лише, що вона матиме тільки характер єдності культури й мови, бо територіальний поділ може відбуватися тільки з огляду на потреби продукції, при чім про цей поділ мусіли б вирішувати не окремі нації відокремлено на підставі власної повновладности, але всі зацікавлені громадяни повинні вирішувати спільно“. Тут можна шукати, між іншим, генези прилучення Криму, Кубані й інших українських районів безпосередньо до російської республіки. Та Ленін, коли те писав, ще думав про російську імперію, а сьогодні Сталін усе те вже давно звів до будови російської імперії і їдики.

Потім, на тому, що більшовики консеквентно реалізують стару царську концепцію розбудови Росії шляхом анексії ряду держав і країн. Тут треба згадати прилучення частини території Фінляндії в 1940 р. і загарбання західних земель Білоруси і України, Басарабії, нарешті, балтійських держав Литви, Латвії й Естонії. Всіх їх насильно влучено в склад СРСР не за принципом визволення пролетаріату, а за історичними і стратегічними аргументами російської великодержави. Не треба згадувати вже про інші, раніше підбиті і поневолені країни, як от: Україна, Грузія, Азербайджан, Туркменія, Монголія й ін., бо це відбувалося в період т. зв. „воюючого комунізму“. Сьогоднішні вожді Росії, хоча і прикриваються галасливою ширмою оборони пролетаріату в інших країнах, на ділі, коли йдеться про інтереси Росії, вони не вагаються входити в спілку з найбільшими ворогами людства, як от з Гітлером у 1939 р., і допомагати їм у підбиванні інших народів. Як же ж інакше це пояснити, як не імперіалістичною політикою сьогоднішньої Росії? Що сказали б сьогодні Маркс і Енгельс, коли б встали з гробу й побачили, як реалізується їхня теорія побудови комунізму в світі? Ясно, що поставили б Сталіна в гідний йому почот царів і капіталістів. А не треба забувати, що на самій анексії справа не кінчається. Вслід за нею йдуть усі нещастя нечуваної і незнаної в історії окупації. Вже першого дня насаджується на прилученій території велетенських розмірів адміністративний апарат і поліцію, складені переважно з російських елементів, а далі йдуть арешти, вивози, розстріли, грабунок, переоцінка всіх національних вартостей, перевиховання народу і виховання молодого покоління в дусі рабської відданости Москві. Соціалізм і демократія — це лише ширми, за якими проходить жорстокий процес денационалізації і асиміляції.

Пошосте, на тому, що більшовики під гаслом „визволення“ з німецької неволі проводять т. зв. буржуазно-демократичні революції в зайнятих червоною армією країнах Середньої Європи, що має у наслідку довести до влучення цих країн як чергових трабантів до московської метрополії, а тим самим створити підстави для нової гегемонії Росії в Європі. Московські більшовики для підбою світу мають свою „домашню“ ідею пролетарської революції, але в період боротьби з гітлерівською Німеччиною, коли треба було піти на

бонівий союз з капіталістичними західними великодержавами, вони цієї ідеї використати не можуть. І тому сьогодні ворогом номер один став не марксістський буржуї, а німецький фашист і взагалі фашизм, і проти нього вони зпернули своє вістря, змонітолізували та оканталізували всю визвольну боротьбу поневолених німцями європейських народів. Що це не має нічого спільного з одночасною будовою соціалізму, — це інша справа, але більшовикам це не перешкоджає в середині „визволених“ країн починати здійснювати соціалістичну революцію і тим каламутити воду в суміжних державах, щоб там легше їх потім „опанувати“. Відроджений великоруський мілітаризм прямує втертим шляхом кожної переможної армії з того вже не завернеться. Народи, які цього не бачать і сьогодні допомагають йому та скріплюють його позицію в світі, дуже швидко побачать, до чого це все котиться. Польща, Болгарія, Чехословаччина й Югославія ще мають слов'янофільську принаду, а дехто і православию, а значить, крім цілком агентурних і чужих аргументів сили, будуть мати ще й психологічне тло, що їм полегшить скопитися в обійми п'ятираменного кремлівського воїна.

Посьоме, на тому, що більшовики — під фірмою комінтерну або, як це є зараз, робітничої міжнародної профспілкової організації — проводять диверсійну роботу в усіх інших країнах світу, а зокрема в середині союзних сьогодні капіталістичних держав. Основною метою цих дій є не боротьба за покращення становища пролетаріату, а підірвання сили конкуруючих великодержав та розбулова власної п'ятої колонії, військової розвідки і всього того, що могло б у майбутньому припадати при творенні „Союзу Радянських Соціалістичних Республік Світу“. Держави, які не має імперіалістичних першів, звичайно, не вмішується у чужі внутрішні справи. Більшовики всією своєю комінтернівською і профспілковою діяльністю в світі, власне, доказують, що вони є імперіалістами, і то високої класи.

Повсьоме, на тому, що ССРСР приступив до поділу світу з великодержавами і цей поділ сьогодні закріплює міжнародною боротьбою, яка має служити інтересам його інтересів. Більшовики, головним чином, вимагають рівність і демократію, більшовики перші вивели на конференції принцип барто-Оксі наскрізь недемократичний принцип голосування „за бездоріжжя забезпечили собі постійне місце в т.зв. „Раді Безпеки“, щоб таким чином мати спокійний час докінчувати процес насильної русифікації в середині своєї країни та консеквентно влучувати чергових сателітів до своєї кремлівської орбіти.

Ось головні риси імперіалістичного обличчя сьогоднішньої російської імперії, що, для замирення очей, виступає під облудною назвою „союзу республік“. Коли хтось проти когось зверне вістря більшовицького імперіалістичного меча, а тих рис не бачить, то якщо він або хворіє на політичну „куринчу сліпоту“, тобто не може бачити суті справи, або силою обставин став фізичним рабом і духовним кастратом, тобто не хоче вже їх бачити.

Нашим нещастям частково було те, що більшовицький імперіалізм до тепер підкоряє переважно народи й народності, які не надто пам'ятали часи своєї історичної державності і для яких свідомість національної і соціальної волі була такою ж незаписаною картою, як і всі ленінські соціалістичні і комуністичні теорії. Тим то Москва могла всю свою увагу повертати виключно в бік України й інших народів, які їй протиставлялися. Не диво, що всі намагання українських і інших протибільшовицьких сил в середині ССРСР: розвалити шляхом повстань, акцій і революції більшовицьку тюрму народів, — не знайшли покищо свого успішного завершення. Сьогодні справа виглядає краще. Сьогодні вістря більшовицького меча прикладено до горла таким державним європейським народам, як от: фінни, поляки, мадяри, румуни, болгар, серби, хорвати, словаки, чехи, і це саме загрожує: шведам, норвежцям, грекам, туркам і іншим. Тут, для порівняння, треба пригадати, що найслабшим місцем у німецькій гітлерівській імперіалістичній стратегії було розпорошення німецьких сил на терені всієї Європи. Російський ведмідь сьогодні теж виїз з свого „лігва“ і грізно порикує по європейських столицях. І хоча щойно найближче майбутнє покаже, як це все для нього скінчиться, то ми ні на хвилину не сумніваємося, що його кінець буде подібний до сьогоднішнього німецького.

Не міняє справи і те, що, у протилежність німецькій відкритій окупації-

ній політиці, большевицька імперіалістична стратегія і тактика реалізується скритими, маскованими, хитрими прийомами і процес її розкладений на етапи. Це, безперечно, утруднить повну консолідацію протибольшевицьких сил, але на це немає іншої ради, як якнайшвидше розшифровувати всі ці „по пляну“ пристосовувані сталінські заходи щодо „визволених“ народів. Большевикам дуже полегшив Гітлер у реалізації їхніх загарбницьких плянів. Коли б не він, вони мусли б були йти важким шляхом підготовки і проведення соціальних революцій в європейських державах. Пригадаймо собі всі дії комінтерну до вибуху другої світової війни. Тоді його діяльність зводилася до ініціювання і проведення саботажних і страйкових акцій, до легалізування своєї агентури — комуністичної партії, а коли це не давало наслідку — до творення т. зв. людських фронтів, що з черги видвигали домагання в роді шостигодинного дня праці, реорганізації професілок, безконецьких змін уряду, повної волі слова, друку, асоціацій, що було одностороннє з большевицькою відкритою агітацією, а далі — домагання допустити советську пресу, літературу, фільми і т. д. І в той час, коли в самому СССР проходив процес нечуваної експлуатації працюючих, коли робітника насильно прикріплювано до верстату його праці, а сам він примирявся з голодом і з надмірної стахановщини та в атмосфері жорстокого поліцейського терору, — большевицькі агенти анархізували європейські країни, каламутили воду, щоб тим легше було ловити свою рибку. У наслідку приходило до побільшення безробіття, невдоволення населення і взагалі до господарської кризи, а далі йшла і криза духовна. Комінтернівські апостоли, що в себе в СССР розбудовували величезних розмірів, по зуби озброєний воєнний апарат, на європейських базарах в екстазі молилися до пацифізму, гуманізму, соціалізму й інших демобілізуючих ідей. Вони — устами деяких національно скастрованих елементів, в роді деяких „професорів“, „демократів“, „інтелектуалів“ і шумовиння, а також частини чужонаціональних агентів — домагалися демобілізації, а то й повного роззброєння армій, закриття поліції, тюрем і судів у справах політичних, словом, як це загально відомо, боролися за „народну демократію“. Очевидно, що така „демократія“ була швидко демаскована, і комінтернівські агенти мусли здавати однією з однією позиції на світовій арені в користь новим наростаючим національним рухам, які поставали як противідтрукта на большевицькі намагання руйнувати їхню національну особовість.

Сьогодні справа змінилася. Скажений німецький імперіалізм своїми большевицькими окупаційними практиками знову поставив большевизм на ноги, бо дав йому в руки нову ідейну зброю, а саме: боротьбу за визволення європейських народів. І большевики зрозуміли, що їм уже в сьогоднішній обстановці комінтерн у такому виді не потрібний, бо не методом „людських фронтів“, а ідеєю „національного визволення“ вони реалізуватимуть свою імперіалістичну концепцію. Під яким іншим претекстом увійшла б була червона армія до дев'яти європейських держав, якби не Гітлер? В якій іншій ситуації червону армію населення цих держав вітало б так, як все ж таки вітало сьогодні, після важких днів німецької неволі? Кожний в'язень тішиться, коли його звільняють з тюрми, і він, звичайно, усміхається не лише до того, хто звільняє його, але й до зустрічних людей, до сонця, до дерева, до рідної хати. Большевики все це поспішно для себе капіталізують і в годину підйому закріплюють свою позицію формальними державними актами, в роді хоч би таких, як творення „тимчасових урядів“, складених зі своїх випробуваних ставлеників. Так, отже, треба сказати, що большевики використали визвольні рухи поневолених гітлерівською Німеччиною народів до розбудови власної імперії. Воно й є згідне з лєнінськими думками: „Лєнінізм учить нас глядіти на визвольницькі змагання поневолених народів передусім з точки погляду класової, з точки погляду соціальної революції. Він ставить це питання під кутом використання великих революційних сил, що криються у боротьбі поневолених націй за своє визволення“ (II-ий конгрес комінтерну).

Тактика в цьому питанні ось яка: найперше

а) з демократичною буржуазією підтримати в цілості визвольний рух поневоленого народу, що спрямований проти конкуруючого з СССР імперіалізму; опісля

б) допомігти червоною армією визволитися, піти з пролетаріатом, селянством та біднотою „визволеного“ народу проти буржуазії та поміщиків; далі

в) з пролетаріатом і сільською біднотою та середняком проти куркулів і решток дрібної буржуазії; а нарешті

г) разом з найбільш здеморалізованими елементами з погляду національної свідомості проти свідомих національно пролетарів і так до ліквідації нації.

І Ленін сказав тут своє слово: „Боротьба проти всього гніту — безумовно так, боротьба за всякий національний розвиток — безумовно ні“. В залежності від стратегічного значення поодиноких країн, справа формального влучення даного народу до „сім'ї народів СРСР“ може відбутися на одному з вищеподаних етапів.

На теренах країв Середньої Європи, які „визволила“ червона армія, якраз сьогодні проходить другий етап реалізації більшовицької імперіалістичної концепції. Це й є на ділі проведення т. зв. ленінської „буржуазно-демократичної революції“, що її тактику визначив він ще в 1905 р. у своїй книзі: „Дві тактики соціал-демократії в демократичній революції“. Сталін показався добрим учнем Леніна, коли йдеться про пристосування його поглядів у питаннях соціології й політики, і, хоча в сьогоднішній дійсності „визволяє“ народи від німецької окупації, то зразу ж після „визволення“ приступає до реалізації ленінських плянів шляхом насильного ініціювання „буржуазно-демократичних революцій“ в середині поодиноких держав. Це йому вдається, бо червона армія має тепер вільний в'їзд до кожної „самостійної“ держави, а агенти НКГБ мають забезпечену волю рухів. Ось що йде і сказав по домі питання: „Ми повинні не забувати, що немає й бути не може в нашій час іншого засобу наблизити соціалізм, як повна політична воля, демократична республіка“. Ясно, що більшовики свідомо творитимуть цю каламутну волю „буржуазно-демократичної революції“, щоб лише викликати максимальну внутрішню і внутрішню боротьбу між „буржуазними демократами“ і „буржуазними реакціонерами“, чи, як то їх тепер вигідно названо, „фашистами“. Чи таким чином щораз глибше провалля в середині однієї національної держави і європейської, парості, т. зв. реакціонерів в умови демократичної революції і збройної оборони, а т. зв. демократів під опіку крила СРСР.

Щоб забезпечити собі повний успіх з тієї „демократичної революції“, більшовицькі імперіалісти йдуть утертим шляхом і пристосовують ту саму тактику в усіх „визволених“ країнах. Це в основному зводиться до того, що більшовики чи, радше, їхні ставленики з місця виключають т. зв. реакційні елементи від керми державою. Сьогодні це проходить ще під фірмою боротьби з німецькими прислужниками. Докази цього бачимо наглядно в Польщі, де „армію крайову“ не то, що відсунуто від влади, але й переслідується терором. Це саме і в Фінляндії, де навіть соціал-демократи попали в неласку. Одночасно арештується, судиться і проклинається усіх вчорашніх сил'яників зі світу недемократичного або й демократичного, оскільки ці демократи сліпо не йдуть на московську вудку, як от деякі польські емігранти в Лондоні. Москва витягає в цих країнах на денне світло всяке шумовиння й асуспільні елементи, дає їм необмежену владу знущатися над вчорашніми приятелями й таким чином свідомо вистовхує поодинокі національні групи на взаємну криваву боротьбу.

Та основною рисою, що надає виразу цілості цій акції, є т. зв. з е м е л ь н а р е ф о р м а. Вже Ленін сказав: „Послідовним борцем за демократизм може бути тільки пролетаріат. Переможним борцем за демократизм він може стати лише при тій умові, якщо до його революційної боротьби приєднається маса селянства“. Власне, на тому етапі більшовикам і потрібне селянство. Опісля, коли вже будуватиметься соціалізм, селянство піде в кут, а керму державою перебере пролетарська диктатура. А покищо більшовики гарячково наказують негайно проводити розподіл землі у „визволених“ країнах. Як це не дивно, але, власне, в час, коли ще на фронтах проходять криваві бої, Москва роздає землю поміщикам, і то не шляхом державної зрозумілої логічної реформи, а шляхом насильного, бунтівничого акту, щоб таким чином розвогнити соціальні пристрасті населення та поглибити внутрішні гризні й роздори. Таким чином більшовики знаходять собі у селянській масі надійного симпатика, бо, даючи йому „у власність“ поміщицьку землю, вони тим самим його узалежнюють від себе, від того „уряду“, що цю його „власність“ охороняє законом. Більшовики точно усвідомлюють собі ролі селянства в

тим етапі. Ось як пише Ленін: "...селянство в даний момент зацікавлене не стільки в безумовній обороні приватної власності, скільки у віднятті поміщицької землі, одного з головних видів цієї власності. Не стаючи від цього соціалістичним, не перестаючи бути дрібно-буржуазним, селянство здатне стати повинно і найрадикальнішим прихильником "демократичної революції". Як нахвилює нечесно все те виглядає, коли водночас ці самі більшовики знають, що в недалекому майбутньому вони віднімуть у того ж селянства не лише ту землю, що їй тепер воно забрало від поміщика, але також і всю його батьківську власність йому лише латку присадибної грядки, а його самого впряжуть у нове панщизняне ярмо колгоспів і радгоспів. І Ленін виразно обіцяє це: "Від революції демократичної ми зараз же почнемо переходити до... соціалістичної революції. Ми стоїмо за безперервну революцію. Ми не спинимося на півдорозі".

Хай ці слова добре згадують собі всі, що сьогодні радіють ласканим сталінським "визволенням", "демократією", "наділом землі" і іншим. Прийде час, і все це зміниться в чорну неволю, бо Сталін будуватиме свій "соціалізм".

І дивно не раз, як то не бачать ехидних намірів Москви, здається, політично грамотні суспільності європейських народів. Москва замилює їм очі всякими тимчасово залишеними старими формами, як от: прапор, герб, гімн і інші національні цінності, щоб лише викликати враження, що вони не проти патріотизму, незалежності, унітарності. А тим часом на п'єдестал національних героїв і героїні виставляють історичні особи, зокрема ті, які колись були відомі своєю відданістю Росії чи соціалізму (бо Москва дає монополію на всі суспільні чи соціальні питання), одночасно викликаючи все в історії, що вело в розріз з інтересами колишньої Росії чи сьогоденного ССРСР. За формальними мирними договорами більшовики заповнили собі зміст усіх видів пропаганди, мистецтва, літератури і таким чином надалі обмежили волю слова і друку. Чи ж треба підкреслювати, які це наслідки принесе для поневолених національних культур, для вихідців молодого покоління. Не дозволяється ні на які легальні організації, а якщо були б приєднані Москві, бо все це зараз — контрреволюція, фашизм, шпідерська агентура. Можуть існувати лише державні організації і такі, як от: товариство дружби з ССРСР. Організується переважно з митців і науковців, з отих часто найбільш безхребетних елементів кожної нації спеціальні екскурсії до Москви і Ленінграду, щоб показати їм "братню" російську культуру і блиснути силою та спляченою слізьми і кров'ю красою метрополії. Загально робиться великий шум довкруги театру, кіна, шкіл, масової політосвіти, профспілок, рад і т. п., щоб замішати народів в голову, зацікавити другорядними щодо основних питань чужі справи і таким способом легше потім впрягти у своє ярмо. Наразі, заключається на один стрій державні договори дружби і допомоги та післявоєнного співробітництва з ССРСР, щоб, з одного боку, давати більшовикам необмежене право в'їзду в "самостійну" державу, а з другого, щоб творити в народі психологічний ґрунт для майбутнього прилучення до ССРСР.

Так, отже, виглядає сьогодні "буржуазно-демократична революція", що проходить у "визволеніх" червоною армією країнах.

Для повного образу, а зокрема перспектив, які стоять перед цими країнами, треба сказати і про практикований спосіб залучення поодиноких народів до себе. Деякі народи, як от балтійські (литовці латиші, естонці), а також західні українці й білоруси, вже бачили, як це виглядає, і можуть поділитися враженнями і спостереженнями. Дуже часто чужинці, зокрема ті, що вирости і живуть у західних демократичних устроях, з недовірям дивуються, коли хтось каже їм, що в ССРСР усі вибори проходять під терором енкаведівського жандарма. Вони кожний державний устрій оцінюють по його конституції, а, звісно, конституція ССРСР належить до "найдемократичніших" у світі. Коли з газет довідуються про наслідок виборів до верховних органів, в яких за державними ставлениками голосувало 99,9 % громадян і всі однозгідно погодилися на сталінських кандидатів, то очевидно, що кожний західний європейець глибоко переконаний, що ССРСР — "найщасливіша країна". Суть справи в тому, що чужинці не розуміють самого слова "терор". Більшевицький терор — це не європейський і не американський, це, в першу чергу, — сибірський. Якби не Сибір з усіма страхіттями концентраційних таборів і якби не та не-

людська ментальність членів пануючого режиму, можливо, що й советський терор європеїзувався б. Та покищо кожний громадянин СРСР хворіє на вічну психозу страху, що має своє коріння не в червоному перестуєнні, а таки в конкретній оцінці жорстокої дійсності. Енкаведівські опричники добираються до кожної людини і, приклавши цілку нагано до грудей, єхидно всміхаються до майбутньої жертви, оскільки вона наважиться бути неслухняною. Так приходить до „всенародного голосування“, до вибору кандидатів і віддання голосів. Хто наважиться голосувати проти? А що вже казати про те, хто мав би відвагу погодитися поставити свою кандидатуру всупереч бажанням компартії. Вибрані люди, звичайно, випадкові і цілком непричасні до складних проблем державного життя, збираються разом і під гучні „аплодисменти“ схвалюють всі постанови про „прилучення“, „возз'єднання“ тощо.

Перспективи, які стоять перед європейськими народами, оскільки вони мали б стати громадянами Советського Союзу, є зовсім нерожеві. Вже поминаючи всю примусову чистку суспільності від усіх національно-свідомих елементів, поминаючи і ту господарську руїну, яка наступить після насильної колективізації, експлуатації, що доведуть до повного зuboжіння усіх працюючих, — „союзним народам“ прийшлося би ще перевести глибоку переорієнтацію своїх культурних цінностей, і то з виразною метою руйнувати їхні самостійні перші в користь спільної „великої“ російської культури. Прийшлося би навчитися жити в поліційній державі, в якій не можна бути лояльним, треба бути ще активним визнаємцем большевизму, а не почесним усміхненим, радісним, щасливим учасником „нового життя“. Це неважко, що людині горем накіпало серце, а шлунок домагається шматка чорного хліба, вона повинна радіти і веселитися, бо є „вільним“ громадянином „вільної, демократичної“ країни. Донощиттво і співпраця з тайною поліцією належить тут до почесних обов'язків кожного громадянина, тим то після деякого часу люди стають мовчазними, недовірливими і покірними, безнадійними очима глядять у грізне майбутнє. Ми не згушуємо кольорів, маюючи ці перспективи європейським народам, що сьогодні радіють „визволенням“. На теренах цих народів перебувають сьогодні громадяни СРСР, зокрема червоноармійці. Хто ще сумнівається в тому, як большевики господарюють у себе дома, хай спитає рядового бійця, а не поодинку, в момент його хвилиної ширости.

Перед європейськими народами на цілу широчінь стоїть таким чином питання організації збройної оборони перед новим жорстоким і грізним окупаційно-імперіалізмом. Не час вже на дрібні міжнародні міжусобиці, як „не час жаліти рож, коли ліси палають...“ Всі минулі сварки за межу чи історичну кривду мусять зникнути, бо на порядку дня стали великі проблеми збереження вікової національної культури, збереження і захист мільйонів земляків, що вже завтра можуть стати невольниками і жертвами великої тюрми народів. Хай почуття власної національної підметності й себевадості скріплює свідомість успішного знищення гітлерівської Німеччини, що ще так недавно здавалася не переможною. Сьогодні Європа, а з нею цілий світ уже виразно собі усвідомлюють, що не до миру прямує людство, а до нових воєн, може, ще більш кривавих і жорстоких, як це було дотепер. Так і мусить бути, якщо має існувати правда, справедливість і воля. На „визволених“ середньо- і південно-європейських народах тяжить, зокрема, відповідальна роль. Вони мусять своїми організованими всенародними революційними діями перші загородити шлях розгуканій большевицько-московській „тройці“ і сказати своє тверде „куди“... В середині СРСР вже дозріває і цементується в героїчних діях революціонерів революційно-визвольний фронт поневолених Москвою народів, і до нього треба наві'язуватися та співдіяти середньо-європейським народам. Треба пам'ятати, що тут надії можна покладати лише на себе самих. Перспективи перемоги великі, і не далекий вже час, коли світ здивується новим силам, що в середині большевицької імперії оформляться у грізний авангард борців за новий, справедливий порядок у світі та силою своїх революційних дій наблизатимуть день остаточного розвалу сталінської тиранії.

На прапорах тих сил блищатимуть великі слова:

**СМЕРТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКИМ ІМПЕРІАЛІСТАМ!
ХАЙ ЖИВЕ ВОЛЯ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ!**

святого спокою, поволяти йому так жити. Політика партії у відношенні до українського народу є політикою самітварізму.

З черги розглянемо соціальні відносини в Україні та соціальні відносини, змагання пролетаріату до влади, це було те, про що і говорив, з чим ішли українські комуністи, виступаючи проти української держави 1918 р. В ім'я цього в них відступили від цієї самостійності українського народу, в ім'я цього частина з них погодилася на процес русифікації, що проходить зараз припущеним темпом.

З чим же залишилися тепер у цих ділянці українські комуністи й через них український народ? Кітлюючи асфальт, вони казали, що виборють для народних мас демократію — свободне рішення всіх державних і громадських прав самим народом. Дали вони казали, що виборють достатнє економічне життя і соціальну рівність, що шляхом будови безкласового суспільства усунуть причини воєн і шийдів і тероризму. Чи здійснили вони ці свої обіцянки перед народом? З чим же і шийдуть тепер, ствердити, що він однієї з цих обіцянок вони не здійснили. Народу в Україні — демократію вони замінили диктатурою. Диктатуру проти народу, що мала бути звернена проти буржуазії, вони перетворили в диктатуру проти партії, а далі — класи над народом і спрямовану проти пролетаріату і селянства. Ще Ленін казав, що диктатура пролетаріату — це не є диктатура класів, але під такою умовою, що партія надірає партію над народом. Коли ж можна підтримувати партію маси? Іди, коли можна підтримувати партію націоналістичної соціальної змагання. При безкласовій державі, при державі, що є першою російського народу і при русифікації, при русифікації такою задоволення не може бути. Отже, партія не може бути підтримана масами і мусить або усунути, або узурпувати собі владу всупереч волі народу та спрямовувати диктатуру проти народу. Усвідомлюючи так, а не інакше, Ленін диктував, що за всяку ціну примати об'єкт партії з надією, що об'єктивних розбів підступлений чого ніяком не було. Сталин же, з огляду на це, і внаслідок розносу партії пішов на процес русифікації, на диктатуру класів і своєї особистої диктатури. Внаслідок цього народ, змучений правлячою верхівкою і безцеремонної боротьбою з відокремленням національних рухів, поставив потреба створити біля правлячої верхівки упривілейовану верству, яка за ціну свого кращого становища тримає в руках решту населення. Основою такої верстви і стала партія, що зайняла монополію становити в суспільстві керівництво державою. Тоді в історії адміністративної і військової верстви, тоді в історії вишнього і середнього націоналістичного і соціального протиріччя, зі зростаючим натиском на маси, зростає історія партійної верстви. Остаточне рішення — ствердження якби і не було, але зростає ця верства у сталінській конституції, де ця партія, зростаючи, стає керівного ядра всіх державних і суспільних організацій. Спрямована на ці постанови конституції, упривілейована верства може диктувати своєю волею всьому народові і народам, зорганізованим вже не тільки в етнічній, а в соціальному, у більшовицькому розумінні, принципі. Як наслідок цього в СРСР та зміну старим класам поставили нові класи, які обирають своє становище не на приватній власності, а на розмірах укористання з державних благ і на розмірах політичних прав. Різниця соціальних і економічних верств кидається у вчі. З одного боку — привіляція, диктуюча верхівка в усіх галузях життя народу, з другого — виключення, позбавлені права спротиву маси; з одного боку — верства, користуюча з пошлоти своєї і всіх культурних здобутків, з другого — привілейовані до верстату праці, схоплені в шорі ворм правуючі маси; з одного боку — платні, що доходять десятків тисяч, з другого — мілька соціально карбованців; з одного боку — високі хатні і торки, першокласні обіди, з другого — вича білота (підлі, у Львові 5 кітловий обід). Такі ідолю, які принесені українською народом, а соціальні і політичні українські комуністи.

Але не лише вони розігнали і дробному імітаторам. В публічних виступах більшовицьких вельмож з Москви поівноються одверт імієрія істотної відмінності у відношенні до інших народів СРСР. Так, Фадєєв заявляє, що "русская земля" розкинулася від Балтійського моря до Тихого океану, від Чорного моря до Льодовитого океану. Не би доієвлюючи і пояснюючи його, впривається з другою подібною заявою Мін у свідч. "Западної України", за-

його визначає сьогоднішня практично-політична діяльність великодержав і їх вплив на майбутнє. Тривалість чи нетривалість їх впливу визначається в тому, поскільки вони зможуть розв'язати наболілі справи держави сьогоднішнього та завтрашнього.

На порядку дня стоїть питання вільного життя народів, питання соціальної та економічної їх перебудови, що усувають внутрішню анархію та „вічний хаос“ ззовні.

В цих основних питаннях сьогоднішнього часу більшовицькі імперіялісти займають позицію, яку їм диктує їх характер, який виявляється в наступних основних змаганнях. 1. Заперечення суверенності народів і підпорядкування їх грбом найсильнішим великодержавам. 2. Поділ впливами у світі між найсильнішими імперіями на засади співвідношення сил. 3. Тримання в середині народів стану соціального хаосу з метою виникати відповідні соціальні групи для своїх впливів в середині народів. 4. Практика безпощадного грабунку слабших подоланих народів.

Імперіялістичне змагання підкорити народи вбрав імперіялізм у теорію великопростірних державних одиниць і теорію опіки сильніших народів над слабшими. На цю платформу офіційно став дзюбінський імперіялізм. Свою великодержавну позицію він сформулював в ідею визволення слов'ян (всеслов'янські мітинги), а коли ця не покритися з його впливи - просто в ідею національної великої держави (читай приклад Бюгомольця у відповіді канадійським націоналістам).

Програму поділу впливами в світі встановили великодержави над народами визначено на конференціях, що відбувалися в ході сучасної війни, а зокрема на конференції в Думартел-Окей. На цій конференції створено конкретний план повсютної диктатури над народами. Згідно з планом фактична влада у світі має спочинати в руках кількох сталих рад Раді Безпеки, які висхідною силою гарантують реалізацію інтересів народів, що мають брати участь у міжнародному типі „асамблеї“. Є частина жорстивна, бо вони нічого не можуть рішити без одностайної відповіді постійних членів Ради, а до того ж не будуть розпоряджатися нікими міжнародними силами, що надавали б поваги їх постановам.

По відношенні до себе керівні потуги змагають усунути всяку контроль. Особливо більшовицькі обстоюють доматання, щоб на випадок конфлікту одного з постійних членів Ради Безпеки, рішення не могло запастися, коли заінтересований член Ради Безпеки не дасть на нього свого його.

Таким чином планується операція на багатій системі міжнародного миру, яка одні народи безпосередньо включає в рамки імперіялізму, а інші - піддає своїй диктатурі шляхом накинених волі за допомогою міжнародної організації. Дії цієї організації, скерованої проти суверенітету і свободи народів, заповідаються досить гостро. Офіційно виповідається війну фашизмові, і під цим претекстом воюючі держави амшуються у внутрішні справи тих неутральних держав, яких неутраїте у та ще не вдається зрівняти.

У відношенні до поконианих народів панує принцип поділу впливами, остаточно усталений на кримський конференції. На „визволенні“ теренах більшовицькі переможці підпорядковують собі цілість життя „визволенних“. Умови ці щодо поконианих народів обймають наступні позиції: 1. Заперечення суверенності народів шляхом контролю внутрішнього життя. 2. Економічний грабунок (відшкодування та користування з усіх економічних ресурсів країни). 3. Втягнення народів у імперіялістичну війну. 4. Винищення невигідних собі елементів. 5. Моральний розклад.

До чого доходить безсоромність і імперіялістичне хижачтво, свідчить, мабуть, єдина в історії своїм рабським змістом каструляційна декларація болгарського уряду. Таким чином рабська програма майбутнього дає свій передсмак сучасній практиці більшовицьких імперіялістів. Оцінимо її зараз з точки погляду її перспектив. Її дві прикмети - це боротьба з народами і взаємна боротьба з другими великодержавами. Коли йдеться про першу прикмету, то треба мати на увазі, що більшовицькі імперіялісти будуть мати до діла не з колоніальними народами, а зрілими народами європейськими, що жили державним життям. Боротьба з ними буде далеко важча, ніж з народами, що досі входили у склад їх імперій. Що більше, ми можемо сказати, що боротьба з ними буде настільки важка, що більшовицькі імперіялісти з нею не

М. В-ак.

БОЛЬШЕВИЦЬКА РОЗВ'ЯЗКА НАЦІОНАЛЬНОГО ПИТАННЯ

Мета цієї статті — документально довести, що: а) СССР — це нічого іншого, як лише нова російська імперія, та б) національний утиск в СССР не був явищем випадковим, а був результатом окремих людей, „ворогів народу“, а був глибоко продуманою державною політикою Ілліна-Сталіна, свідомою тактикою свідомого російського імпералізму.

СССР — це нова форма російського імпералізму, що новими, большевицькими методами, під часом „соціалістичної пролетарської революції“ змагає до підпорядкування собі всього світу та встановлення цим шляхом російської світової імперії.

Большевицьку розв'язку національного питання треба розглядати, а) як розв'язку національного питання взагалі, і б) як розв'язку національного питання в Росії. В сути речі призначенням і своїм завданням ці розв'язки одна від одної не відрізняються, бо і перша, і друга є засобом побудови російського імпералізму. Лише в першому випадку обгрунтовано питання дальшого розвитку російського імпералізму, а в другому подано методи втримання в рамках держави нації, які Ілліну-Сталіну вважали за потрібне.

Російські більшовики зуміли і заповільно обговорити національне питання і давши йому форму на VII-й партконференції 1917 року (національне питання вона перетворилося на націоналістичні конференції та з'їзди, але на цій же конференції було поставлено окремо і спеціально). Тут же було прийнято рішення про право „самовизначення“ народів. Цікаво, чому це сталося саме на цій конференції?

1917 рік — рік початку революції, рік розвалу царської Росії. Падаючу імперію кинулися рятувати большевики. Рятувати Росію можна було лише через усунення того, що її підірвало і нищило. А ця саме й було нерозв'язане національне питання (бо ж соціальний момент для поневолених народів випливав із національного).

Народи, що досі входили в склад Росії, потертіяче ждали її ослаблення, щоб, нарешті, відірватися і створити власні держави. Відірвання цього ряду народів від Росії означало б повний її розвал як великої держави. А це суперечило плянам більшовиків рятувати Росію. Отже, треба було щось придумати, щоб ті народи, які відірвалися від Росії, і відірвати їх знову від самостійного національного самовизначення. Треба було цим народам дати „спільний фронт революції“. Це була причина порушення на VII-й партконференції національного питання.

Боротьба російських більшовиків за владу йшла в першу чергу проти царату. До боротьби з царатом саме й була потрібна їх допомога інших народів. Про це дуже виразно говорить Сталін у своїх „Питаннях ленізму“ (розділ 4-й, стор. 51). Конечність сильною й гострою боротьби проти царату була обгрунтована тим, що царат у той час був усе ще зовнішнім „русского жандарма“, символом поневолення народів, що і відігравало на народи над Росією, тобто валило Росію. Отже, гостра боротьба большевиків проти царату мала — поза метою захоплення влади — прихильно поставити ці народи до большевицького руху, тобто до нової „незалежності“.

Большевики були свідомі того, що „центральна Росія“ не може довго втриматися без допомоги країн, багатих на сировину, паливо, харчові продукти („Політика радянської влади в національному питанні в Росії“ — Сталін). Але ж ті країни горіли ненавистю до Росії, хотіли відірватися від неї. Щоб вдержати в одній цілі ці народи, треба було, як казав Сталін, „ліквідувати залишки недовіри до великих росіян“ (доповідь про проєкт конституції в 1936р.). Своєю розв'язкою національного питання, а саме проголошенням права на „самовизначення“ большевики і думали це досягти. Це була суттєва причина порушення большевиками національного питання.

Тепер ближче познайомимося з текстом резолюції VII-ї партконференції про національне питання.

„господаря“ поневолювача. Шкільництво в Україні вище, ніж гітлерівському ладом було не цікаво мати вчених людей, де „створено тільки з „нищою расою“, а їм треба було тільки робочі сили. З України гітлерівські окупанти вивезли понад 3 мільйони торгових мужиків і жінок на каторжану фізичну працю, переслідуючи таким чином патріяну мету. 4) мати дешевою робочу силу; 2) усунути з України бойовий молодий елемент найбільш здібний скріплювати різні революційно-визвольні самостійницькі сили, що від самих початків німецької окупації пішли на широку боротьбу, а згодом збройну боротьбу з нацизмом; 3) припинити, напевно, яким чином прирідний прирост населення України. В церковному житті, для внутрішнього розбиття, окупанти дозволяли множитися великим сесіям, які, нагромаджуючи, що „вселя впада від Бога“ та „не треба підійнятися зту“, де тоді були йому затягати на українські широкі ярмо неволі. Одною з жорстоких форм підтримки практик було переселювання населення України в інші райони, а також масове насаджування німецьких колоністів і наділювання їм української землі. В сільському господарстві затримано більшовицькі форми, як зайняті і дані до всебічної експлуатації і висиску селянства, сміюючи на які висиску з „колгосп“ на „громадосп“. Коли ж до того всього ще додати маючі розстріли ні в чому неповинних громадян України, арештування, прилюдне биття і катування, висадка, спалювання в душовихках, що треба вважати найбільшою ганьбою ХХ-го сторіччя, та, нарешті, підпали українських сіл, насильний виїзд населення України на Захід, грабунок муніципальних і приватних культурних цінностей України під час відступу, то це дасть тільки мінімальний обсяг жахливої підпільно-визвольної діяльності в Україні 1941-1944 рр. Український рух, а зокрема український революційно-визвольний самостійницький рух, росте підсумки того горезвісного періоду підгітлерівського ладом дія.

Але в тому підгітлерівському періоді український рух був не лише в ролі стражальця і він дав докази своєї життєвої живучості, створюючи активний опір окупантським жорстоким шляхом і в роки експлуатації і в роки ворожих посягань, підтримуючи на душі і організувавши власної незалежної збройної сили. Українська Повстанча Армія під час свого перебування в Україні гітлерівський окупанти завдав українському народові дуже багато ударів, але ж і самому йому довелося дорого заплатити за свою зорість. Цієї боротьби спалені українські хати і церкви, українська кров на стінах тюрем Києва Львова, Рівного і Харкова, високі мости і знаменні знаменні героїв борців за волю України. Свідки цієї боротьби в Україні тисячі гітлерівських нацистів, які, шукаючи на чужих землях широкі простори і безвільних рабів, здобули тільки місце на плаванні морів.

Большевицька Москва пильно слідкувала за тим, що діялося в Україні. В той час, коли Червона армія була змушена відступати, большевизм було менш цікаве те, як жив і як бореться український народ. Та щойно після німецьких невдач на сході, коли зродилися можливості большевицького повороту на Україну, большевики України почали присвячувати більше уваги. Найбільшою небезпечкою для большевиків, кі не зуміли оборонити своїх кордонів і, зграбувавши народ та залишивши сотні тисяч кривавих жертв (у Львові - 10 тисяч, в Житої - 3 тис., в Дубні - 1 тис., у Вінниці - 10 тис.), втекли далеко на схід, залишивши широкі народні маси на поталу, було те, що народ перестав вірити большевицьким обіцянкам, а став активно скріплювати сили українського революційно-визвольного самостійницького руху. Червоний Кремль ще дужче затримався появою в Україні збройної сили, УПА, яка в своєму ідеологічно-політичному заходженні поставила боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу проти обидвох імперіялізмів - гітлерівсько-німецького та сталінсько-большевицького.

І вже тоді, сталінсько-большевицький імперіялізм опрацював способи й методи наступу на український самостійницький рух, переслідуючи подвійну мету: 1) розбивати його ідейно-політичні позиції, називаючи його агентурою найбільш зневаженого гітлерівського імперіялізму, щоб 2) шляхом цим разом своєї тихої співпраці з німецькими поліційними органами завдавати українському самостійницькому рухові якнайточильніших ударів, щоб таким чином промочувати собі шлях нового підбою України по меншій лінії опору. Так народилася нова співпраця імперіялістичних хижаків.

Болішевики не знали той факт, що вояки української народної армії вчинили вбороту в німців, російських, тобто вояками, стали так багато партизанів і диверсантів та, як і гітлерівці, грабували і вбивали українське населення на цілі села.

Тут наведемо кілька імені селян з різних сіл сталінських соціальних.

Сталінські парашутисти влітав в осінь 1943 р. а на початку 1944 р. **пограбували** українські села: Смотрич, Коз. Рупу, Тинну, Калинки, Корсичку, Смотрицького р-ну; Ізяславського району, Славотського р-ну, Хмельницької області, село Олександрівка, Домбровицького р-ну; села Радички і Черник, Цуманського р-ну; с. Омельно, Козьківського р-ну села Дини, Війник Свинну, Туличин, Будків, Коритинцю, Залучч, Ізяславич, Шельчин, Крушиничі і Марковичі, Локацького р-ну, Рівненської області.

Сталінські парашутисти **спалили** українські села: Крижівку і Липинцю, Сарненського р-ну; с. Скоричівку, Ізяславської області; с. Мокре, Дубровицького р-ну; с. Кобилівку, Межиріцького р-ну; с. Пирого, Пинського р-ну; села Стзру Рафалівку, Бабку і Вороже, Рівненської області.

Сталінські парашутисти **вбили**, 3 селяни в с. Майданівці, Степанівського р-ну; 6 селяни в с. Підгородні, 9 селяни в с. Батківці, 2 селяни в с. Бударж, 3 селяни в с. Мостях, Мизоцького р-ну. В с. Студію, Мизоцького р-ну, по-вироків знищили всіх селян, які не вийшли від гітлерівських вояків, в с. Краснопірка, Сарненського р-ну, вбили 6 селян, 1 селянку в с. Іванківцях, Кам'янець-Подільської області, 10 селян в с. Іспаві в с. Вороже, Сарненського р-ну; вбили 60 селян в с. Стара Рафалівка, Рівненської області; 60 селян в с. Радки, Демидівського р-ну, Рівненської області, вбили 100 селян, вбили 600 селян і вграбували 600 штук худоби в с. Карпівка, Сарненського р-ну.

Тут бачимо, мова йде про деяких випадках, а бачуку підкажіть і бачите, що їх вчинили сталінські парашутисти. Цією історією хотіли показати, що сталінських розбійників і вбивць, які вбили багато українців, вбили гітлерівські вояки. Такі історії пишуть, щоб не вважали, що гітлерівські вояки вчинили багато злочинів. Парламент сталінської імперії не починає і не.

Але цього рідко злочинств злочинців українського народу, далеко ще не вичерпують усі ці історії сталінської імперії. В наших руках є документи, ще в численні **автентичні документи свідомі і пильної співпраці більшовицького НКВД з гітлерівським гестапом**. Деякі з них вивчаємо на цьому місці.

Агент НКВД Дмитро м. Кісіль, на Волині, по псевді "Доктор" був посланий до гестапо як агент для роблення доповіді про стан українців і винищування їх руками гестапо. На допитах цей агент сказав, що він співпрацював до слатення всіх і вистрелення людей у Рівненському р-ні, м. п., селі Ставок, 6. Риніто.

Кушарук Микола з с. Коричівка, на Волині, агент НКВД, псевдо - "Кушарук". На допиті 27. IX. 44 р. сказав: "Через працівників гестапо Онуфріюка з Оліки я вів до німецькому гестапо Миколу Мокшівця з Луцькою 8. лютого, в тім числі професора Марченка з Луцьчини. Від нього отримав по заперуванні роботи я дістав наказ поборювати український революційний рух із допомогою німецької поліції. З тією метою я зв'язався з гестапом в Луцьку і подавав інформації через агента НКВД по псевді "Кісіль". Мною підготовлена акція 1. IX. 43 р. в с. Грядки, Вербського р-ну, для виконання своєї особистої роботи, в поозуміли з німецькою поліцією, я перебував у той час теж у селі Грядки і мав в час оточення села вилити не дозго, а на поле, куди німецька поліція мала стріляти вогонь."

Сидорчук Милей з с. Деретів, Мизоцького р-ну, агент НКВД з 1939 р. під псевдом "Іван", зв'язав цю свою співпрацю з німцями: "Від начальника НКВД Соловйова я дістав інструкції зв'язатися з німецькою поліцією і за її допомогою поборювати революційну боротьбу українського народу. Я виконав таку роботу: доніс німцям про протестів УПА в с. Дашівка, Острівського р-ну, що викликало акцію, в якій вилито 4 особи. В травні 1943 р. викликано мною акцію на с. Деминь Залужжя, в якій замордовано 64 особи та спалено всі господарства... Після розбиття повстанцями Мизоча я доніс

нимцям, що ще кор поєзичи в наїрми с Мостя, і де зликалидо бомбардувати того ж сса. На ми донос нимци прове и ацію и с Ступні, де слалого клька господарств. Я сособа сарачинько до сладених цюго с Бш, с Мзюча с Сугмив, М і нко орну*.

Сокі Агм песню „Децк“, змив „3то сніг 1943 р. за дорученим нквд я стався у нмелдний донос. Дст зноуття допр'я тстано я дав брехливи материя и цю рд и цю слах, яких цмощ рдз рдтні. В 1943 р. я за дорученим нквд брав активну участь у по сфронті рдзюційного руху, в наделю сдз та вимор товучи, нмелдний в мелдкно подією*.

Ось тільки деякі факти як із списку з імперіалістичними баченнями Гітлера, більшовицькі імперіалістичні бачення „визволення“ український народ. Там, де встало питання, кому працювати і розіспирати цю масу, імперіалісти і виступили між собою, як сособи. Як тільки розіспирати загрози імперіалістам з боку народів, тоді вони знаходили спільні, унітарні бачення спільний фронт проти народу.

У підсумку статистики-більшовицьким імперіалістам на всі скарги їх нквд и на український народ ми снени сособи дивовиськи пияни спільної сособи проти народу, и кт грабувати, рдзюства і падіно сд сандями нквд і нквд, ніякі „ідеологічно-політичні“ брехні їх не прихвоті. Н род не снний. Ви виразно бачили сандитське імперіалістичне обличчя. Спільний протиді одний пасту і імперіаліста на і род і їх сд і праця за нмелдний раз на завжди в народний пам'яті, їх нквд и уже не збачи.

ВПАЛИ НА ПОЛІ СЛАВИ

МІХАІЛІ, загинув у Осередній Північній Ізюмської області, загинув у бою з більшовицькими окупантами 7 квітня 1943 р.

ЛІСІЙ, Окружний Провідник ОУН на Окремій землі, загинув у бою з більшовицькими окупантами в червні 1943 р.

ЯРОСЛАВ П. П. КО ГРАБ Козацький Референт СЗ на Окремій землі, провідний член ОУН, загинув з рук німецьких окупантів в листопаді 1943 р.

ОСІП, заслужений Крестовий Р. фронт СЗ на Окремій землі, загинув у боротьбі з німецькими окупантами на Уманщині в січні 1944 р.

СГОРЧАН, к-р куреня УПА-Південь, загинув з боїв проти німецьких і сталінських окупантів, загинув на Волині в турбеньському бою з більшовицькими 24 квітня 1944 р.

МАМАІ, рдзюм з Поттанищини, к-р куреня УПА-Південь, загинув з боїв на Окремій землі в ІЗУЗ, учасник боїв на Гурзах, загинув у бою з більшовицькими 25 квітня 1944 р.

КРОПІЗ, начальник штабу УПА-Південь, член Козацького Проводу ОУН, загинув з боїв проти німецьких і сталінських окупантів, загинув у бою з ескадрильями в с. Кордичеві, на Острижчині (ІЗУЗ), 13. V. 1944 р.

ОМІЛІАН ГРАБ: ЦВ-БАТЬКО, Провідник Генеральної Округи ОУН на Осередній Українській Землі, к-р ГВО УПА, довірливий визначений член ОУН, що, не шкодуючи себе, вступив у перших рядах революційного авангарду, загинув у бою з більшовицькими 10 червня 1944 р. на Вилниччині.

ДОВБУШ, к-р куреня УПА-Південь, загинув з боїв проти гітлерівських і сталінських окупантів на теренах нквд и Волині, Вилниччині й Кам'янець-Подільщині, загинув у червні 1944 р. в бою з більшовицькими.

Генерал СІМОНІЦЬКИЙ-ГОНЧАРІ КР, начальник штабу УПА-Північ, полковник армії УНР, визначний військовий і громадський діяч, оточений з усіх боків більшовицькими, бився до останнього набою і загинув 30 липня 1944 р.

ЛЕМКО, визначний член ОУН, виховник молоді, організаційний референт Козацького Проводу Юнацтва ЗУЗ, Провідник Генеральної Округи ОУН на Окремій землі, загинув у бою з більшовицькими 30 липня 1944 р. на Острижчині (ІЗУЗ).

Майор МАКАРЕНКО, визначний член ОУН, шеф штабу Военної Групи УПА-Північ, вправ 8. VII 44 р. у боротьбі з німецькими окупантами.

Сотник ВАДИМ, військовий інспектор КВШ УПА-Захід, член ОУН, загинув у жовтні 44 р. в бою з більшовіками.

Поручник ТКА ІВАХ, член ОУН, ад'ютант команданта старшинської школи УПА, загинув у бою з більшовіками 15. X. 44 р.

Поручник капелани з. др. РАФАІЛ, духовник старшинської школи, загинув у бою з більшовіками 15. X. 44 р.

Поручник ГАМАЛІЯ, курінний УПА, загинув 1. XI. 44 р. у бою з більшовіками в Чорному Лісі (С. Аниславщини).

МИРОН ГОЛОЯД-ВЛОДКО, визначний член ОУН, загинув у бою з більшовіками 1 листопада 1944 р.

ГІМКО ГАЛІЦЬ-ЧОРНОБІЛЬ, б. член Обласного Проводу ОУН, підреферент одной з референтів КВШ ОУН ЗУЗ, загинув у бою з більшовіками 1 листопада 1944 р.

ХРИСТЯ, одна з визначних діячок ОУН, загинула у бою з більшовіками 1 листопада 1944 р.

ПААНЬКО, к-р куреня УПА-Південь, учасник боїв на Гурбах, знаний з багатьох успішних боїв проти гітлерівських і сталінських загарбників на Волині, Вінниччині і Кам'янець-Подільщині та з імпортаних боєвих рейдів у глибоке загілля ворога, загинув у бою з більшовіками 15 листопада 1944 р.

Поручник ЄВШАН, курінний УПА, загинув у бою з більшовіками в листопаді 44 р.

Поручник НЕЧИПОР, член штабу Военної Округи УПА, загинув у бою з більшовіками в листопаді 44 р.

Поручник ГОЗАК, шеф штабу Военної Округи УПА, загинув у бою з більшовіками 15. XI. 44 р.

Поручник СЕРГІЙ, член ОУН, начальник одного відділу КВШ УПА-Захід, загинув 2. XII. 44 р. у боротьбі з більшовіками.

КОРНИЙ, родом з Одещини, визначний організатор студентства в Одесі, загинув 1944 р. у бою з більшовіками разом із п'ятьма іншими членами ОУН.

ЄВНОСЛАВ ЯСЕНІ (Ясень), начальник штабу УПА-Південь, провідний член ОУН на Одеських Землях, визначний революціонер і командир, зразковий організатор і воєнських відділів УПА, командувач боїв на Гурбах, загинув 8 грудня 1944 р. у бою з більшовіками.

СЛАВКО-ЯР, начальник зв'язку ОУН при Проводі ПЗУЗемель, загинув у бою з більшовіками в бою 8 грудня 1944 р.

Сотник КАРПЕНКО, ДМИТРО-ЯСТРУБ, родом з СУЗ, курінний УПА, загинув 17. XII. 44 р.

САБЛЮК, к-р куреня УПА-Південь, заступник к-ра ВО УПА на Осередках Українських Землях, знаний з боїв проти німецьких і більшовицьких загарбників на Волині, Вінниччині, Кам'янець-Подільщині й Галичині та з рейдів у глибоке більшовицьке загілля, загинув у бою з більшовіками 18. XII. 44 р.

Командир Военної Округи УПА-Захід УДАРИНИК загинув 23. XII. 44 р. у бою з більшовіками.

ВОЛОДИМИР ГОЛОЯД-ЧИЖ, визначний член ОУН, загинув у бою з більшовіками в грудні 1944 р.

ЧОРНИЙ, керівник одного з технічних осередків ОУН, зразковий організатор і бойовик, загинув 4 лютого 1945 р. у бою з більшовіками.

ГРИГОР, керівник одного технічного осередку ОУН, загинув 5 березня 1945 р. у бою з більшовіками.

ХОМА-АЛЬФРЕД, співробітник одного з осередків ОУН, загинув 14 березня 1945 р. у бою з більшовіками.

ІЖ, Окружний Провідник ОУН, загинув у березні 1945 р. у бою з більшовіками.

СПАРТАК-ПОМСТА, визначний член ОУН, загинув у бою з більшовіками 10. IV. 45 р.

СЛАВА БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

ВІСТІ З УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ

Ворог знищує наші дорогоцінні пам'ятки

Немає на всій Україні ні одної такої місцевості, з якої або в якій не впали б на полі слави Борці за волю України. По всіх майже місцевостях України невичну пам'ять Героїв місцевого населення насипало високі могили та поставило на них пам'яткові хрести. І оці свідки нашої визвольної боротьби з усіма окупантами вкололи в очі більшовицького нагара, він з диким задлястю взявся знищувати ці наші історичні пам'ятки, розкопує могили або ставлячи на них свої стовпи, обившу очі їх більшовицькими зірками і лозунгами — стовпами сталінсько-більшовицької окупації України. Але ж народ з цим варварством окупанта веде священну боротьбу.

І так, наприклад, вночі з 1 на 2 XII 44 р. на цілому терені Чортківщини (Тернопільська область) з усіх могилок українських Героїв скинено всі більшовицькі стовпи, а на їх місцях аноно поставлено високі хрести. Осаженний варвар-окупант зараз же в наступних днях по цілій цій новопоставленій хрестині 3 XII 44 р. в с. Біла, 4 XII в с. Стара Ябланиця, 5 XII в с. Радичів, 11 XII в с. Шувганівка та в усіх інших селах. Таке саме діялося по всіх областях не тільки Галичини, але й Волині, де, наприклад, у с. Сехів, Сяненського р-ну, 17 XI 44 р. окупант мінами усе цілі могили українських Героїв. Усіх таких випадків тут не перерахувати.

Але по всіх цих місцевостях уже кілька днів починає появлятися нові хрестини могилаз. І так, наприклад, за одну ніч із 24 на 25 XII 44 р. з'явилися нові хрестини могилаз у всіх селах Бучаччини в Тернопільській області. І скрізь наш народ зберігає славу пам'ять полеглих своїх найкращих синів — Борців за волю України.

Большевицькі провокації

Сталінські виродки намагаються різними способами й засобами здобувати довіру українського населення.

Наприклад, у с. Сільце (Підгаєччина, Тернопільська область) енкаведисти часом заходять до церкви, вдяють, що моляться, навіть сийшать класитотолоку під євангеліє. Також стараються завести балачки з селянами, мовляв, вони щирі українці й ніколи не шкодили бандерцям...

Такими "лягв'яками" не раз прикидаються сталінські опричники. От 13 XII 44 р. в с. Біла (Чортківщина, Тернопільська область) вони вбили трьох ні в чому невинних українців — двох чоловіків і одну жінку. Наступного дня гонці намагалися поширити брехню, що це зробили нібито бандерівці...

А 19 XII 44 р. ці самі вбивці в цьому ж селі згразували в селянина Миколи Скарбишка жінку чоловічий і жіночий одяг, а потім при тому, що вони нібито українські повстанці, борці за самостійну Україну. Але в цих убивцях і грабниках селяни добре пізнали сталінських виродків, бо вони вже перш бачили їх у своєму селі під час енкаведиських погромів.

9 і 10 XII 45 р. в м. Отині (Станіславщина) сталінські блазні застосували документально-провокаційну методику енкаведистів, які знали українську мову, аби вночі за місто встало багато Борців, а потім у різних отаках (виродки енкаведистів) стали вбивати, аби довести до міста, що енкаведисти вночі вбили багато українців. Але вночі нікого не було, а тільки енкаведисти, які вночі вбили багато українців.

Також енкаведисти вночі вбили багато українців, аби довести до міста, що енкаведисти вночі вбили багато українців. Але вночі нікого не було, а тільки енкаведисти, які вночі вбили багато українців. Але вночі нікого не було, а тільки енкаведисти, які вночі вбили багато українців.

Українське населення яскраві розшифровує кожну пропагандивно-провокаційну гру окупанта.

Економічний грабунок

Разом з нечуваним терором сталінсько-більшовицькі імперіялісти проводять в Україні жахливе ожебрачування народу. І так, наприклад:

У Кіровоградській області, з колгоспів якої зграбовано вже понад півні 2 мільйони пудів хліба, тепер вимушено ще додатково здати 3.400 тисяч пудів хліба.

Колгоспи Верхньодніпровського р-ну, Дніпропетровської області, змушують ще здати поза планом ще 180 тисяч пудів хліба.

У колгоспах Щорського р-ну, Дніпропетровської області, за один день більшовики здерли поза планом 42 тисячі пудів хліба.

Від 28 X 31. XI. 44 р. в Чорний Ліс (Станіславська область) більшовики кинули на лісовідділі УПА 6,10 тисяч вище з танками й гарматами, між ними спецвідділи НКВД та їх укр. раїсти боїсти. 31. X. 44 р. курінь УПА „С“ розбив великі ватаги більшовиків та змусив їх відступити. 1. XI. 44 р. дуже довго борючись з більшовицького оточення. Півножна більшовицька велика ліквідаційна акція не задалася. У цих боях загинуло 38 українських повстанців, а ворог утратив понад 200 воїтин та дуже багато ранених.

29. X. 44 р. біля с. М. на Підкарпатті 3 роти сталінських бандитів шість разів безуспішно наступали на табір УПА „Верховиці“, втративши при цьому 6, 80 воїтин та багато ранених.

31. X. 44 р. повстанці відділу УПА „Б“ 6. Корчівку, Доринського, Радивського р-ну, Станіславської області, знищили 4 енкаведистських загони.

1. XI. 44 р. відділ УПА „О“ с. Г. С. вбив 11 енкаведистів Галицького р-ну, Тернопільської області, вбив у бою 6, 70 енкаведистів.

4. XI. 44 р. відділ УПА під ком. Б. у Троїстяні, біля с. Доринського р-ну, Станіславської області, знищив 2 енкаведистські загони та вбив 2 енкаведистів.

4. XI. 44 р. рейдувальний відділ УПА під ком. Б. в с. Н. на м. Смотацького р-ну, Галицького р-ну, Станіславської області, знищив 2 енкаведистські загони та вбив 2 енкаведистів.

5. XI. 44 р. біля м. Ошнія (Станіславська область) розбито 2 енкаведистські загони та вбито 5 енкаведистів.

6. XI. 44 р. в с. Кута, Ярмоланецького р-ну, Кам'янецько-Подільської області, повстанці знищили 3 енкаведистів.

8. XI. 44 р. біля с. Остоки, Сарненського р-ну, Рівненської області, українські повстанці звали більшовицький ешелон.

9. XI. 44 р. повстанці відділу УПА „Ж“ зібрали на шляху Нової Сілі Долина, Долинського р-ну, Станіславської області, знищили 5 енкаведистів та звільнили 18 арештованих українських громадян з м. Вигоди.

10. XI. 44 р. в с. Заліз'я, Сарненського р-ну, Рівненської області, 120 сталінських розбійників поверталися з награбованим майном до Рокитня. Між Заліз'ям і Рокитною українські повстанці зробили засідку. Зав'язався бій, з якого

біли 15 росіян з втекло живими. Рейдуюча сотня під ком. Б. здобула великі трофеї.

10. XI. 44 р. біля с. Сливки (Перетинський р-н Станіславської області) українські повстанці знищили 20 сталінських пропагандистів, які їхали на села машинною лінійкою.

11. XI. 44 р. в с. Княжолука, Болехівського р-ну, Станіславської області, українські повстанці розбили відділ енкаведистів, знищивши при тому 18 сталінських катів.

11. XI. 44 р. під час більшовицької операції в Галицькій області, біля с. Бодале, Долинського р-ну, Станіславської області, один чоти сотні УПА під ком. Б. розбив 3 більшовицькі автомашини та, пробиваючись з більшовицького оточення, знищив 6, 90 сталінських напасників.

11. XI. 44 р. в с. Троїстянець, Долинського р-ну, Станіславської області, сотня енкаведистів на двох автомашинах під ком. Б. в с. Ошнія, Станіславської області, знищив 6, 10 енкаведистів.

11. XI. 44 р. в с. М. на м. Смотацького р-ну, Станіславської області, знищив 2 енкаведистські загони та вбив 2 енкаведистів.

12. XI. 44 р. в с. Рокитня, Рівненського р-ну, Рівненської області, українські повстанці знищили 2 енкаведистські загони та вбили 2 енкаведистів.

14. XI. 44 р. між с. Кута, Ярмоланецького р-ну, Кам'янецько-Подільської області, повстанці знищили 2 енкаведистські загони та вбили 2 енкаведистів.

14. XI. 44 р. сотня УПА „Ж“, знищивши двома чотами сотні УПА під ком. Б. двома чотами сотні УПА під ком. Б., зробив наскоки на м. Вигоди, Долинського р-ну, Станіславської області. Знищено понад 20 енкаведистів, здобуто 2 радянські апарати й багато амуніції.

14. 20. XI. 44 р. рейдуюча сотня УПА „З“ звела бій з більшовицькими, що робили їм облогу на блудницькі ліси, Галицького р-ну, Станіславської області. Сотня повела зручний маневр, наслідком чого більшовики звели між собою бій. Впало на полі бою біля 100 більшовиків.

16. XI. 44 р. у с. Височанка, Галицького р-ну, Станіславської області, один рій з чот під ком. Ч. знищив 18 сталінських „істребителей“.

17. XI. 44 р. українські повстанці виконали наскок на м. Товмач (Станіславщина). Без пострілу знищено тюремну сторожу та визволено 6, 150 ув'язне-

них українських романи, а тюрму підмивовио и висаджено в повітря.

18. XI. 44 р. в с. Залізці (Станіславщина) одна чота УПА знищила 3 „істребітелі“.

19. XI. 44 р. в с. Янівка, Рожнітівського р-ну, Станіславської області, одна чота УПА знищила 4 енкаведистів, між ними начальника рожнітівського НКБ.

20. XI. 44 р. в с. Ляхівці (Богородчанський р-н, Станіславська область) одна чота УПА знищила більшовицьку заставу в силі 12 „істребітелі“.

20. XI. 44 р. два рої сотні УПА під ком. Д. зробили засідку на 220 сталінських людоловів, що поверталися з області в с. Красна, Калуського р-ну, Станіславської області. У засідці впало 13 людоловів убитими і 20 раненими.

20. XI. 44 р. між Перегінськом і Рожнітовом, Станіславської області, сотня УПА „С“ під ком. Х. знищила більшовицьку автомашину. Та сама сотня

21. XI. 44 р. звільнила з бою 13 в'язнів, рук 13 арештованих, кримінальних промис

23. XI. 44 р. знищила на р. Імза

Довге (Стрийщина)

одна чота сотні УПА „С“ знищила 8 сталінських погромників.

11. XII. 44 р. біля с. Рославля, Солотвинського р-ну, Станіславської області, одна чота сотні УПА „М“ знищила 15 і поранила 17 енкаведистів.

11. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

27. XI. 44 р. сотня УПА ім. Б. Хмельницького і сотня УПА ім. С. Петляки на шляху Ворохта - Жаб'є (Станіславська область) знищили 16 енкаведистів.

28. XI. 44 р. в с. Креховецька Буда (Станіславщина) одна чота УПА під ком. Х., відбиваючись від погоні більшовицького батальйону, знищила 7 сталінських погромників.

2. XII. 44 р. в с. Старий Лисець, біля районного осередку м. Лисець, Станіславської області, сотня УПА „З“ під ком. П. знищила зі засідки 18 сталінських посяк. Проти наної сотні виступив зі Станіслава спеціаліст у силі 250 сталінських бандитів. У наступі наної сотня знову знищила понад 50 бандитів.

10. XII. 44 р. в с. Ворона, Товмацького р-ну, Станіславської області, відділ УПА під ком. П. знищив 5 сталінських людоловів і звільнив 5 арештованих громадян. Тоді до села прийшли більшовики в більшій силі та ще й в допомогі собі притягнули бронепотяг. Цим разом поклали внаслідок ворога в село, вбивши 10 сталінських бандитів.

11. XII. 44 р. с. Виноград, Отинійського р-ну, Станіславської області, одна чота сотні УПА „С“ знищила 8 сталінських погромників.

11. XII. 44 р. біля с. Рославля, Солотвинського р-ну, Станіславської області, одна чота сотні УПА „М“ знищила 15 і поранила 17 енкаведистів.

11. XII. 44 р. відділ УПА під ком. С. заатакував районний осередок Яремче, (Делятинщина, Станіславської області). В бою убито і поранено біля 100 сталінських посяк і спалено 12 порожніх автомашин.

12. XII. 44 р. дві чоти сотні УПА ім. І. Богуна під ком. М. зі засідки на шляху Делятин - Дора, у Станіславській області, знищили 4 порожні автомашини і 1 танк та вбили 28 енкаведистів.

12. XII. 44 р. третя чота сотні УПА ім. І. Богуна зі засідки на шляху Микуличин - Ямне, у Станіславській області, знищила 4 більшовицькі автомашини і 3 підводи та вбила 36 енкаведистів.

12. XII. 44 р. одна чота сотні УПА „С“ зі засідки в с. Дора, Делятинського р-ну, Станіславської області, знищила 4 порожні автомашини та вбила 30 енкаведистів.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій з переважаючою силою більшовиків між сс. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станіславської області, в якому впало понад 100 ворогів убитими.

12. XII. 44 р. сотенний Ч з всім ма-
совим повстанням наскочив на район-
ний осередок м. Галич (Станиславська
область) та знищив там 10 енкаведистів.

14. XII. 44 р. в с. Бруцари, Косівсько-
го р-ну, Станиславської області, дві
сотні УПА ім. Б. Хмельницького
звели бій з роткою енкаведистів. Ворог
утратив біля 30 вбитими й раненими.

16. XII. 44 р. один відділ УПА зі слід-
ки на шляху Зелена - Пасича, Паль-
нянського р-ну, Станиславської обла-
сті, знищив 22 енкаведистів.

16. XII. 44 р. біля с. Воля (Миколаївсь-
ка, нід. Дністром) сотня УПА ім. Гамзи
під ком. П. наскочила на сталінських
погромників, як. гіналися за місцем са-
мооборонним кущем у бою ворог угра-
тив 18 вбитими і 15 раненими.

16. XII. 44 р. в с. Ганківці, Заболотан-
ського р-ну, Станиславської області,
добровільці, що відходили до УПА, зни-
щили 18 кочуючих там сталінських по-
доловців. По дорозі вбили ще 16 с-
ських "істребітелів".

17. XII. 44 р. біля с. Рафайолі, Паль-
нянського р-ну, Станиславської об-
ласті, два українські повстанці вби-
ли чотирьох і поранили двох енка-
ведистів.

17. XII. 44 р. відділ УПА зроби-
в наскок на районний осередок Сирин-
ський (Дрогобицька область). Пов-
станці звільнили 40 в'язнів і вбили 35
сталінських опричників.

17. XII. 44 р. під час наскоку на Сирин-
ський Новий підділ УПА зроби-
в наскок на шляху Сиринська Новий Бірка
(Дрогобицька область) та знищив 20 енка-
ведистів.

18. XII. 44 р. в с. Молодятин (р-н Пе-
ченижин, Станиславська область) по-
встанці одного відділу УПА під ком. В.
знищили 5 сталінських погромників.

19. XII. 44 р. в с. Червож, Журавен-
ського р-ну, Дрогобицької області, од-
на сотня УПА відбила людей, прина-
чених на вивіз, і знищила 14 сталін-
ських подоловців.

21. XII. 44 р. в с. Глубоке, Богород-
чанського р-ну, Станиславської обла-
сті, одна сотня УПА вступила на боль-
шевницькій багальйон, який там робив
облаву. Ворог залишив 12 убитих. Чо-
тири дні пізніше сталінські "істребітелі"
знову хотіли влаштувати облаву на се-
ло, але повстанці й цим разом змусили
їх втікати.

22. XII. 44 р. в с. Красноставці, Сирин-
ського р-ну, Станиславської обла-
сті, українські повстанці врятували це-

рединськом 7 українських родин, вбив-
ши 5 сталінських подоловців.

31. XII. 44 р. один курінь УПА в бою
між Заболотаном і Сятином (Станисла-
вська область) знищив біля 30 сталін-
ських кулантів.

2. I. 45 р. в с. Острів, Товмацького
р-ну, Станиславської області, україн-
ські повстанці знищили одну ворожу
явотамашину, вбили одного заслуженого
большевика, поранили старшого лейте-
нанта вищеказаного та схопили живцем
одного "істребітеля".

5. I. 45 р. в с. Рир'янка, Калуського
р-ну, Станиславської області, відділ
УПА зроби-
в другою пограбницький на-
скок біля 30 сталінських погромників.

6. I. 45 р. біля с. Старий Лисець (Ста-
ниславщина) одна чота УПА під ком.
М. здела перестрілку з большевиками,
від якої порох утратив одного вбитого
та більше десятих ранених.

7. I. 45 р. в с. Залізці, Станиславщині,
одна чота УПА під ком. М. знищила
1 енкаведиста.

7. I. 45 р. в с. Рибне, Станиславської
р-ну, Курінь УПА зроби-
в наскок на осередок. Пов-
станці вбили двох енкаведистів і
зловили 5 заступників.
Біля с. село, знищив біля
десятих в'язнів і енкаведистів.

13. I. 45 р. в с. Чорний Потік, Пе-
ченижин, Станиславська область, од-
на сотня УПА під ком. Д. здела з енка-
ведистами, як. робили там облаву. В бою
знищено біля 30 сталінських подоловців.

15. I. 45 р. в с. Вигорин, Галицького
р-ну, Станиславської області, одна чо-
та УПА під ком. М. зловила 6 підстар-
шин і квал.

16. I. 45 р. в с. Лука Мала (Скалівщи-
на, Тернопільська область) відділ сталін-
ських погромників зробив наскок на ха-
ту, в якій куртирували два українські
повстанці, родом із східних областей
України. Між повстанцями і погромни-
ками зав'язався бій, внаслідок якого
обидва повстанці, вбивши 12 і поранив-
ши 16 погромників, загинули герой-
ською смертю.

20. I. 45 р. 250 большевиків з Болехо-
ва наскочили на сотню УПА під ком. Б.,
яка куртирувала між с. Тишів і Цер-
квин (Болехівський р-н, Станиславська
область). Бій тривав цілий день. Боль-
шевики втратили понад 30 вбитими, а
кілька попало живими в руки повстанців.

21. I. 45 р. біля с. Спас, Рожитівського
р-ну, Станиславської області, сотня
УПА під ком. З. розбила большевиць-

кий відділ. Ворог утратив 10 убитими, а 15 зниклими повстанцями.

21. I. 45 р. в сс. Глибоке і Саджаві (Богородчанський р-н, Станиславська область) відділ УПА під ком. 1го і 2го звели бій з 100 сталінськими бандитами, підтримуваними двома літаками. В Глибокому знищено 132, а в Саджаві 16 бандитів.

21. I. 45 р. один відділ УПА наскочив на районний осередок Глубічок Великий (Тернопільська область). Знищено будинок военкомату, перервано телефонну сполучку Тернопіль - Львів - Тернопіль. Будинок та знищено 8 енкаведистів.

22. I. 45 р. 360-льшєвицькі роти напали на сс. Саджаву і Глибоку, Богородчанського р-ну, Станиславської області, та почали облогу. На них вдарили сотня УПА „М“ під ком. Б. та сотня УПА під ком. Ч. Большевики почали сильно наступати. Ім на допомогу прибуло ще 2 роти. Для підсилення повстанських сотень курінний Б. київ у сс. ще дві сотні під ком. О. та П. Почався запеклий бій. Большевики зазнали великих втрат. Залишилися тільки 12 українських повстанців.

23. I. 45 р. сотня УПА „З“ під ком. Б. звела бій з двома ротами большевиків біля с. Носіч, Лисенського р-ну, Станиславської області, наслідком якого вбито 13 большевиків.

24. I. 45 р. в с. Ізаче (Тернопільщина) 22 енкаведисти оточили хату, в якій квартирував рій повстанців. Відстрілюючись, повстанці без власних втрат знищили 6 енкаведистів і 4 поранили.

26. I. 45 р. повстанці одного відділу УПА знищили осідок большевицьких стрібків в с. Малині (Теребовельщина, Тернопільська область).

26. I. 45 р. в с. Крива (р-н Ланчин, Станиславська область) відділ УПА під ком. Х. знищив 3 енкаведистів.

29. I. 45 р. повстанці відбили від енкаведистів 12 українських родин з с. Козівки (Теребовельщина, Тернопільська область).

30. I. 45 р. в майданських лісах біля с. Майнів Гринич (р-н Ланчин, Станиславська область) відділ УПА під ком. Х. звів бій, в якому ворог утратив біля 60 убитими.

31. I. 45 р. до с. Ходячок-Мале (Тернопільщина) прибуло 100 сталінських погромників. В селі прийняли їх удару 14-ма нашими повстанцями, які в цьому селі квартирували. У наслідку бою внало 14 сталінських погромників убитими і 7 раненими.

3. II. 45 р. в с. Космач (Яблонівський р-н, Станиславська область) відділ УПА провів ліквідаційну акцію на сталінських бандитів, які тут квартирували. В наслідок кількох днів бою ворог утратив 30 убитими.

3. II. 45 р. біля сс. Прокурава та Шенюри, Косівського р-ну, Станиславської області, сотня УПА зробила дивізію. У наслідку недовгих боїв ворог утратив біля 140 убитими і багато раненими.

4. II. 45 р. в с. Крехівці, біля Станиславська, одна рота внало УПА „З“ під ком. М. звела бій з сталінськими бандитами; вбито одного капітана і 10 х лейтенантів внаслідок.

6. II. 45 р. відділ УПА під ком. О. вдарив з лісу на сталінських злодюжів, які перенесли облогу в с. Ковчачки, Галицького р-ну, Станиславської області. Внаслідок бою внало 12 убитими і багато раненими.

7. II. 45 р. в с. Крива (р-н Ланчин, Станиславська область) сотня енкаведистів намагалася оточити відділ УПА „І“. Зав'язався бій, який тривав кілька годин. Ворог утратив біля 30 убитими.

7. II. 45 р. до с. Перехресте (р-н Жабів, Станиславська область) внало група сталінських експлізів. Один відділ УПА зробив засідку, внаслідок чого внало 9 нападників. Три дні внало біля 360 сталінських солдатів, потім внало в с. Білий Черемш та поділили на села Перехресте і Гоголі, шукуючи наших втілив. Під с. Гоголі відділ УПА зробив засідку на двох потоках, якими проходили вояки, і внало, внаслідок якого ворог утратив біля 40 убитими і 60 раненими.

8. II. 45 р. повстанці одного відділу УПА зробили засідку на шляху Тернопіль - Бучач (Тернопільщина), з якої знищено 18 сталінських грабачиків.

10. II. 45 р. в лісі біля с. Паричі (р-н Ланчин, Станиславська область) сталінські зайти наткнулися на відділ УПА. Зав'язався бій, в якому внало біля 100 зайців.

11. II. 45 р. в с. Лоева, Надвірнянського р-ну, Станиславської області, повстанці одного відділу УПА зробили засідку та знищили 3 енкаведистів.

12. II. 45 р. на шляху Помор'яни (Збів-рив (Тернопільська) три повстанці зробили засідку і вбили з енкаведистів, а 3 залишили живими.

14. II. 45 р. сотня УПА під ком. О. вла-рила на сталінських людоловів, які пе-ревозили в'язнів в с. Братишів, Тов-мацького р-ну, Станіславської обла-сти. В бою ворог утратив біля 60 уби-тими, між ними командира батальйону.

14. II. 45 р. біля с. Антонівка, Товмацького р-ну, Станіславської області повстанці знищили зі засідки 16 енка-ведистів.

14. II. 45 р. в с. Станка, Золото-Потцького р-ну, Тернопільської області, пов-станці звели бій зі сталінськими по-лі-паками. В бою ворог утратив біля 90 убитими.

25. II. 45 р. сотня УПА під ком. Ш. на-скочила на сталінських поліцейських, які робили облави в с. Пшенички, біля Тисмениці (Станіславська область). У наслідку бою вбито 5 людоловів.

27. II. 45 р. одна чота УПА наскочила на сталінських поліцейських, які робили облави в с. Загірці, Станіславської області. Вбито одного лейтенанта і 2 стар-ших лейтенанта.

28. II. 45 р. в с. Тяжів (Львівська об-ласть, Станіславська область) чота по-ліцейських отримала одну чоту УПА наско-чили на залозу німців і знищили 5 енка-ведистів.

3 рейдів УПА

Українська Повстанча Армія, побачивши бойових дій, проводила в той же період національно-визвольну акцію серед україн-ського населення шляхом пропаганди-но-політичних рейдів. Ось деякі з них:

22. IV. 30. VI. 44 р. відділ УПА „Кру-ти“ під ком. Ч. влаштував політично-пропагандистський рейд по північній ча-стині Правобережної України, доходя-чи під Київ, до Тетері і долинаючи те-чію Прип'яті. За 70 днів рейдуючий від-діл пройшов 900 км і роги з провідів 17 районів, а саме: в Житомирській об-ласті – Олевське, Ім'ятине, Білокор-овичі, Барани, Коростень, Чоповичі, Ма-лин, Радомисль, Опручі, Словечна; в Ки-ївській області – Бородянка, Іванків,

Димер, Черствіє, Хабне і Новошене-лан; в Подільській області – Гельськ. Під час рейду вбито майже 3 бої і 8 сутичок зі сталінськими окупантами. Відділ ви-конав важливу пропагандистську роботу. Скоріше, куди тоді відіходив, українське населення прийняло прихильну постанову до такої визвольної боротьби та сер-дечно вітало повстанців.

3. 8. XI. 44 р. відділ УПА під ком. Б. зробив пропагандистський рейд по та-ких районах Кам'янець-Подільської об-ласті: Смотрич, Дунаївці, Ярмолинці і Славатин. Відділ влаштував мітинги та роздавав ~~там~~ населенням резолюційну лі-тературу в 11 селах. Під час рейду пов-станці звели з більшовиками два вели-кі бої. В одному з них на наш бік від-ступало кілька більшовицьких рот з допомогою 8 літаків. Але атаки ворога відбито без власних втрат. Відділ успіш-но виконав своє завдання.

10. 18. XI. 44 р. відділ УПА „Три-кутник смерті“ під ком. О. з участю полковника Г. зробив пропаганди-стський рейд по західній частині Закарпаття. Під час рейду влаштував ряд мітин-гів, в яких брав участь місцеве на-селення. В результаті рейду вбито 3 енкаведисти, 3 в'язні в таборі.

Відділ УПА під ком. М. зробив рейд по Буковині. Мисливським рейдом революційні агенти. В с. Бодорівське звели з енкаведистами бій, в якому вбито 1 енкаведиста чернівецького обла-стного війська і Морозов.

4. 7. XII. 44 р. відділ УПА під ком. В. влаштував пропагандистський рейд по трьох областях Правобережної Ук-раїни, провідивши 16 районів, а саме: в Кам'янець-Подільській області – Анно-лів, Березів, Шепетівка, Чоловине, Іллінці, Межибож, Староконстантинів, Гриців і Станута; в Житомирській об-ласті – Баранівка, Мархленськ, Чуднів і Янушпіль; у Вінницькій області – Ула-нів, Хмельник і Літин. Під час рейду відділ звів з більшовиками кілька боїв. Населення сердечно вітало українських повстанців і в усьому їм допомагало. Рейдуючий відділ повністю виконав своє важливе завдання.

громадян США. Ці закони свідчать про те, що США не мають великої надії на втримання гравалою миру в світі. В час гарячкової підготовки до конференції в Сан-Франциско президент Рузвельт несподівано помер 12 квітня ц. р. Президентом США став його заступник Гаррі Трумен, який заявив, що продовжуватиме політику свого попередника.

Імперіалістична політика большевизмів

Большевики в окупованих ними державах почали широко закреслювати акцію большевизації цих країн. Проти воїні природу, насильно встановлюється большевицько-комуністичні уряди, проводяться масове знищування національно свідомих елементів, щоб, нарешті, позбавити широкі маси політичного правду, а вслід за цим приєднати ці країни до Советського Союзу.

У Фінляндії, де це здійснюється, країна ведеться до значного насильства і терору. На жаль, большевицької політики в інших країнах.

В Польщі, де це здійснюється, країна ведеться до значного насильства і терору. На жаль, большевицької політики в інших країнах.

Подібно справа обстоїть в Румунії, де большевики за всяку ціну змагаються до того, щоб румунський народ висловив свою волю прилучитися до СССР. Однак, ні уряд, ні широкий загаль громадства не проявляють ніякої охоти до прилучення. Наслідком цього повстають у Румунії численні зміни урядів, тому що большевики шукають за людьми, які взяли б на себе справу анексії Румунії. Останній уряд ген. Радеску пішов до димісії, а сам прем'єр утік до британської амбасади, шукаючи захисту перед большевиками. Проти цього гніту й терору повстає і зростає протибольшевицький рух, який охоплює щораз більше населення.

В країнах Прибалтики большевицький терор значно скріпився, а населення шукає рятунку у втечі в ліси, де творить збройні групи для боротьби з нацизмом.

5 квітня ц. р. СССР укладив пакт про нейтральність, підписаний 13 квітня 1941 р. між СССР і Японією. Це виповідження нейтральності західні альянти прийняли з вдоденням.

Брак остаточної розв'язки питання Польщі викликає у внутрішньому житті польського громадянства неспокій і роздвоєння. Слабша частина польського населення пішла на співпрацю з большевиками, однак, широкий загаль, а зокрема інтелігенція, вороже поставлені до большевицької політики, що її веде маріонетковий уряд Осубки-Моравського. Не зважаючи на офіційне розв'язання, Польська Армія Крайова існує далі, хоч частково перейшла в глибоке підпілля. Большевики проводять основну частку цих елементів, а швейцарська преса поає, що в оглавленому Майдані 1 тижня 3 тисячі членів А. К. вбито, а решта вивезено в Сибір.

В Польщі, де це здійснюється, країна ведеться до значного насильства і терору. На жаль, большевицької політики в інших країнах.

На закордонному відтинку польська еміграція і військи зовсім одверто виступають проти большевизмів і проти уряду Осубки-Моравського. У відомостях прем'єра Аришівського і пачального вождя ген. Андерса проявляється вороже наставлення до большевизмів і до їхньої політики в Польщі. В зв'язку з депортаціями поляків на Сибір, польські закордонні кола гостро протестують, домагаючись інтервенції в цій справі. Московська преса гостро накинулася на польський уряд у Лондоні, підтримуючи його протибольшевицьку політику. Сілаю в очах большевизмів є Інститут для дослідів над СССР, що був організований польським еміграційним урядом і що на його організацію дала гроші Англія. На думку Москви, цей Інститут у Лондоні є розсадником протибольшевицької пропаганди.

Після ліквідації комуністичного руху в Греції комуністична організація ЕЛАС заповіла, що переходить із

збройної боротьби до політичної. Однак, грецький уряд заздалегідь гостро виступив проти цих затівань, проголошуючи, що скрайньо ліві елементи не можуть брати політичної участі ani в уряді, ani в парламенті.

Московська пропаганда знову закулізувала цю справу, закидаючи грецькому урядові, що він неправдоно держить у концтаборах членів ЕАМ, зокрема в Афинах, де 3 тисячі членів розпочало голодівку на знак протесту.

Під натиском преси та прилюдної думки 8 квітня ц.р. уступив прем'єр грецького уряду ген. Пляскірас. Грецький регент митрополит Дамаскінос передав справу створити новий уряд командуючому грецьким військово-морським флотом і керівникові морського міністерства адміралові Вулгарісові. З цього нового уряду, як виходить з офіційної заяви керівника грецької компартії Сантоса, комуністи дуже невдоволені.

Большевицько-турецькі взаємини

Большевицька агенція ТАСС офіційно повідомила, що між СРСР і Туреччиною з'явився договір про дружбу та взаємодопомогу. Цей договір, який був підписаний в Стамбулі 20 березня, є результатом змін у турецькій політичній ситуації. Так, отже, питання большевицько-турецьких взаємин увійшло в нову фазу, для Туреччини досить критичну. Большевія, врешті, скинула маску і поверто виступила проти Туреччини, а зривання пакту дає СРСР вільну руку в діянні проти Туреччини. Очевидно, справа йде про Босфор і Дарданелли, і в тому напрямі піде тепер большевицький натиск, большевицька гра нервів на Туреччину. Від довшого часу кружляли погослки, на підставі яких домагався Сталін створення з європейської частини Туреччини окремої босфорської республіки під протекторатом СРСР, щоб в цей спосіб захопити під своє володіння ці важливі чорноморські протоки. Це питання, однак, не могло бути вирішене, тим більше, що ani Америка, ani Англія, правдоподібно, не дали на це своєї згоди. Проте, Сталін розпочав приготування до політичного наступу на Туреччину, а щоб надати більшого значення дипломатичним крокам, забрав з-над турецького кордону болгарські дивізії, замінивши їх своїми, большевицькими дивізіями. Коли ж це не вплинуло на Туреччину, вирішив зірвати договір приязні, щоб таким чином мати вільну руку в діянні

проти Туреччини. Наявність і поспіх цього рішення можна виправдати обставиною, що перед світовою конференцією в Сан-Франциско бажав би Сталін подоготити справу протекторату над захоплених у свої руки, аніж, що конференція на такий крок не погодиться. Постає тепер питання, як зареагує на це Англія, для якої цей крок — це безпосередня причина до війни, тим більше, що загрожує безпосередньо британським життєвим інтересам на Середземному морі, в каналі Суецу і на Близькому Сході. Від постави Англії у великій мірі залежатиме і постава Туреччини. Якщо вірити закордонним журналістам, Сталін домагався на конференції в Криму розв'язки цього питання, однак, Рузвельт і Черчілль відхилили цю справу від нарад. Щойно тепер став ясною мета подорожі прем'єра Черчілля до Каїро, де 18 березня ц.р. скликано всеарабську конференцію для створення арабського блоку, в якій брав участь і турецький адмірал і президент Рузвельтом, поїздки Черчілля до Атен і, нарешті, довихнення до Каїро.

большевицького конфлікту.

Західна Європа

Англія і Америка докладають зусиль, щоб підняти Францію з її загибелі і зробити з неї велику європейську державу з власним промислом і армією. Під час візиту в листопаді м.р. в Парижі прем'єр Черчілль обіцяв всю допомогу з боку Англії, а при кінці лютого 1945 р. Америка признала Франції два і пів мільярда доларів кредиту на розбудову промислу та на дозброєння і розбудову французької армії. Отак Франція користатиме з закону про позику і наєм та одержуватиме з США все потрібне для розбудови збройних сил. Характерне є те, що постачання воєнних матеріалів для Франції продовжуватиметься навіть після закінчення війни з Німеччиною. Попри заключення військового договору з СРСР, Франція залишається і далі під впливом Англії, а в ривалізації на терені Франції вийшла переможно Англія, усуваючи в тінь большевицькі впливи, сподівання і пляни. В заміну за позику й підмогу Франція приступила до війни проти Японії, а її війська, що стаціонують в Індокитаю, перейшли до збройного виступу проти Японії.

В Італії британські військові чинники прикоротили панування комуністів, роззброюючи комуністичні бойвки. Найбільшою політичною сенсацією є втеча з в'язниці ген. Роатта, який був шефом штабу фашистської армії і провадив воєнні операції в Югославії. Призначений за воєнного злочинця, пішов він під суд, однак, в Римі, не зважаючи на те, що Югославія зажадала його видачі, щоб з ним розправитися на терені його колишніх бойових дій. В час процесу Роатта захворів і, перевезений до лікарни, втік та, правдоподібно, сховався на терені Ватикану. Факт цей використала більшовицька пропаганда, щоб заатакувати Ватикан і його „фашистську“ політику. Комуністичний діяч Італії Толіяті на сторінках римської „Уніта“ гостро виступає проти фашистів, які dokonують замахів на італійські демократичні (комуністичні) організації. Толіяті обвинувачує уряд Боомі за те, що він саботує закони про покарання фашистських злочинців, що доводить державу до анархії і хаосу.

Політика невтральних держав

В Швейцарії більшовики розпочали свою комуністичну діяльність, змусивши новий швейцарський уряд прийняти рішення про виведення Іншого (комуністичного), який діяв би на накази і по думці Москва. Затишшя ці не принесли ніякого успіху, і сьогодні ця мала країна в очах московської пропаганди є однією з найбільш фашистських держав в Європі. На жадання Англії і Америки обмежила Швейцарія частково перевіз німецьких матеріалів своїми залізницями, однак, зовсім його не заборонила, мотивуючи це економічною колечністю. Західні союзники це становище Швейцарії цілком оправдали і зрозуміли. Сьогодні є вона прибіжище всіх утікачів із Німеччини, які масово переходять кордони.

Найбільший політичний натиск з боку Москви йде на *Еспанію*, де СССР бажав би знов бачити комуністичний уряд. Однак, близькість Гібралтару пе-

реконує Англію, що краще мати до діла зі слабим диктатором, ніж зі екомунізованою еспанською диктатурою Москви.

Португалія держить себе осторонь політичних питань, виступаючи, однак, різко проти комуністичних затівань в Європі.

З уваги на те, що ці держави до 1 березня 1945 р. не виповіли офіційно війни Німеччині, не будуть могли брати участі в світовій конференції в Сан-Франціско.

Блок арабських держав

Вертаючись із конференції в Криму, Черчілль скликав конференцію представників арабських держав із метою створити союз усіх арабських держав на Близькому Сході. В ході наради вказав прем'єр konieczність такого союзу з уваги на зміну політичну обстановку. Після цієї вступної конференції відбулися довгі наради політичних представників арабських держав, у наслідку яких створено союз усіх арабських держав. У новій політичній ситуації цей факт набирає свого значення, забезпечуючи британські позиції на Близькому Сході і в арабському світі.

В Мексико-Аргентинській конференції в Середньому Сході обговорення йшли про війну в Європі. В конференції брали участь Аргентина і Канада. У наслідку цієї конференції координувати всі воєнні дії відповідно до вимог урядів цих держав. Крім цього, вказано віддати морські і авіаційні бази до розпорядження США.

Під кінець березня ц. р. Аргентина виповіла війну Японії і Німеччині. В наслідку цього всі американські держави, Велика Британія, Канада і Голландія визнали аргентинський уряд Фарелла, а деякі з цих держав відновили вже з Аргентиною дипломатичні зв'язки.

ВИДАННЯ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

В першому кварталі 1945 року в умовах окупації сталінсько-большевицьких імперіялістів на Українських Землях появилася така українська самостійницько-революційна підпільна література:

Організація Українських Націоналістів видала такі *пресові органи*:

Ідея і Чин, ч. 8;

За Українську Державу, чч. 6, 7-8;

брошуру: *Решення III-го Великого Сбора Організації Українських Націоналістів* (російською мовою).

Теренові Проводи ОУН видали близько десятка різних друкованих листівок і гасел та кілька десятків окремих політично-інформаційних листків і воєнних та політичних оглядів.

Українська Повстанча Армія видала такі *пресові органи*:

Повстанець, чч. 2, 3, 4 (разом 72 сторінки), журнал для бійців УПА;

Український Перець, ч. 3, стор. 12, сатиричний журнал;

Наказ Головного Командира УПАрмії;

ілюстровані сатиричні листівки:

Сталін вирівнює...

Про большевицьке звернення,

Чия буде Україна?

Заповіді підпільної газети

Якщо ти хочеш бути другом, який прийде, що в умовах жорстокої сталінсько-большевицької окупації України, ти повинен бути про Україну, ти повинен бути за Україну, ти повинен бути за Україну.

Якщо ти хочеш бути другом, який прийде, що в умовах жорстокої сталінсько-большевицької окупації України, ти повинен бути про Україну, ти повинен бути за Україну, ти повинен бути за Україну.

Хати до хати, а руї до руї

Передавай мене лише тим, до яких маєш довір'я і які, як і Ти, після притягання передадуть мене далі.

Знищити мене можеш лише тоді, коли ворог наступає, а захищати вже нема часу; інакше — шануй мене, бо я йду будити народ до великого революційного діла — будувати Українську Самостійну Соборну Державу.

З М І С Т

1. П. Дума: Большевицька демократизація Європи	1
2. К. Дніпровий: Шляхи в перспективі	11
3. М. В-ак: Большевицька розв'язка національного питання	19
4. А. Панасенко: Чого ніколи не можна забути	24
5. Впали на полі слави	28
6. Рісті з Українських Земель	30
7. Міжнародний огляд політичних подій	39
8. Видання революційної літератури; Заповіді підпільної газети	44